

Br. 13

Domijada
muzej
intervju

sport
kultura
moj hobi

Impressum

List Učeničkog doma Karlovac

šk.god. 2012./2013., br.13

Za izdavača:

Ravnatelj Saša Salaj, prof.

Izdavač:

Učenički dom Karlovac
Samostanska 2, 47000 Karlovac
Tel./fax.: 047/611-335

Web: ucenickidom-karlovac.hr

e-mail: ucenicki-dom-karlovac@ka.t-com.hr

Glavni urednik:

Natalija Sonički, prof.

Urednik:

Patricia Marijanović, Željana Vrbić

Novinari:

Patricia Marijanović, Željana Vrbić, Dejana Rodić, Milena Drpa,
Andrea Rumenović

Suradnici:

Antun Babić, Karolina Balinović, Josipa Barić, Petra Begović,
Laura Bičanić, Mihaela Bogović, Damjan Budiselić, Nikolina
Cindrić, Domagoj Dizdar, Milena Drpa, Danijela Đaković, Žana
Josipović, Selma Keranović, Ana Kunštek, Maja Kurtović,
Tamara Lašak, Doris Lakotić, Viktorija Matanić, Denis Mateša,
Monika Nekić, Dejana Rodić, Lucijan Šajbić, Simjon
Tomljenović, Gabrijela Turkalj, Magdalena Turkalj, Sandra
Vignjević, Gloria Vuković, Ivana Žanić, Marina Žugaj

Tehnička obrada:

Informatička sekcija Učeničkog doma Karlovac

Crteži:

Ozren Mamula, Laura Bičanić

Fotografija:

Patricija Marijanović, Željana Vrbić, Gašpar Tomić, Danijela
Đaković, Adrijana Paulić

Lektura:

Maja Vražić

Tisak:

Učenička zadruga „Slap“ Učeničkog doma Karlovac

Naklada:

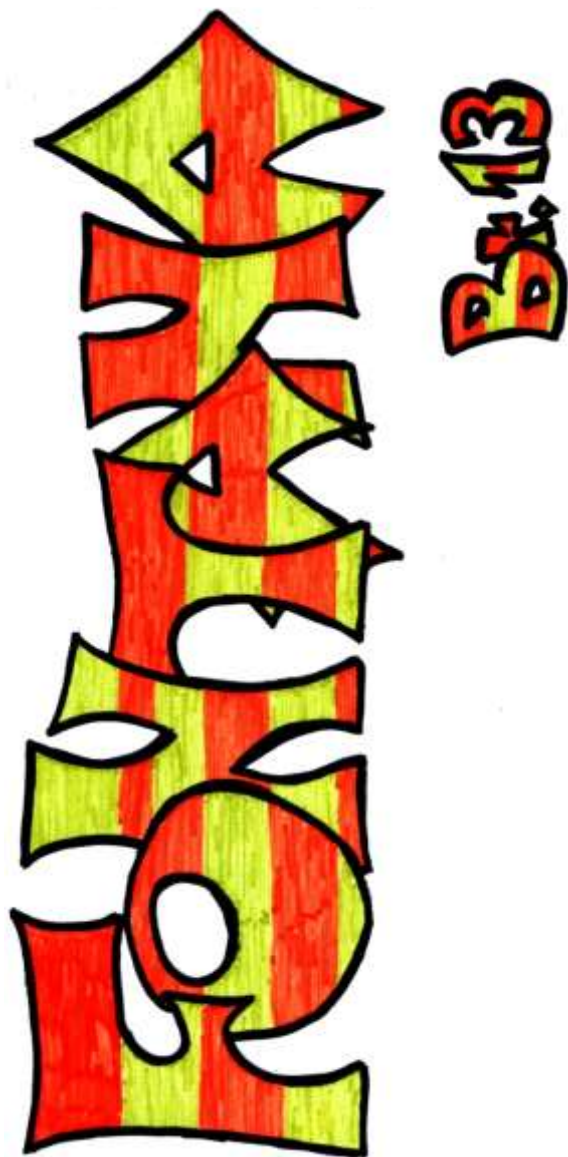
200 komada
List izlazi jednom godišnje

Naslovnica: Ozren Mamula

U ovom broju:

Impressum, sadržaj, uvodnik	1. – 2. str.
Priredbe, turniri	3. – 4. str.
Domijada	5. str.
Gradski muzej Karlovac	6. – 7. str.
Facebook intervju	8.– 9. str.
Dome, slatki Dome	10. str.
I tada sam se probudio/la...	11. – 12. str.
Maturanti 2012./2013.	13. – 14. str.
Urednički kutak	15. str.
Kazalište, knjiga, film, izložba	16. - 18. str.
Moj kraj	19. str.
Moj hobi	20. str.
Kreativni kutak	21. – 22. str.
Pitali smo domaše	23. – 24. str.
Vremeplov	25. – 26. str.

Dragi naši čitatelji!

„I have a dream.“ Rečenica svima dobro poznata. Martin Luther King upravo je ovim riječima započeo govor o svome snu. Njegov san bio je da se jednoga dana svi ljudi na ovoj Zemlji međusobno poštuju, da nema mržnje među nacijama ili ljudima koji nemaju istu boju kože. Njegov san se u većini slučajeva i ostvario. Snove stanovnika Samostanske 2 ne znam, ali želim im svu sreću na putu do ostvarenja svih snova. Također se nadam da će im 2013. godina biti bar za duplo bolja od prethodne, iako 13 i nije baš najsretniji broj.

Evo nas u drugom dijelu borbe protiv škole. Siječanj je, vrijeme nikako nije na našoj strani, snijega ima puno, a temperature su najčešće ispod nule. No, to ne sprječava stanovnike Samostanske 2 da što češće izbijaju iz najdražeg im Doma. Ove godine je situacija malo drugačija od prijašnjih godina: otvorili smo (na moju žalost) još jedan ženski odjel. Eh, a taman sam se ponadala da će mi ovogodišnji „gušteri“ biti zanimljiviji. Ali što se može.

Dok se prvašići polako navikavaju na svakidašnje obaveze, mi, malo stariji učenici, samo se vraćamo na staru rutinu. Doručak, učenje, ručak, učenje, večera, spavanje. Dobro, dobro, imamo mi i nešto slobodnog vremena. Uglavnom, slobodno vrijeme se troši na ispijanje kave u obližnjim kafićima, no u redu, netko i to mora.

Pokoja negativna ocjena, te promjena pravila nisu nas spriječile da završimo ovu školsku godinu s najboljim mogućim uspjehom. Također, i u domskom sportu i kulturi nalazimo mlade i tek otkrivene talente Učeničkog doma. Pripreme za turnire, priredbe, domijade i slično, počele su vrlo rano ove godine. Nemamo mi vremena za gubljenje.

I tako, dok mi laganim tempom idemo kroz drugo polugodište. Maturanti sa malim strahom u očima iščekuju svoju maturu. Ja im osobno želim svu sreću i na maturi, ali naravno i u daljnjem školovanju. Nadam se da će se uvijek prisjećati ovoga Doma uz veeeliki osmijeh na licu, dok čitaju našu najdražu i jedinu Fontanu.

Zahvaljujem se svima koji su doprinijeli radu ovogodišnje Fontane. Bilo mi je lijepo raditi uz sve vas, i nadam se da ćemo ovako nastaviti i u budućnosti. Svake godine Fontana je za jednu mrvu bolja. E pa nadam se da vas ni ja nisam iznevjerila ove godine. ☺

Prirredbe

Moravice

Naši tamburaši: Matej Cvitković, Filip Flanjak, Tonko Horvat, Kristijan Katić, Martin Nekić, Igor Puškarić i likovnjaci: Matanić Viktorija, Gabrijela Turkalj i moja malenkost, krenuli smo oko 15 sati prema Moravicama povodom 65. obljetnice njihovog Doma ŽTŠ Moravice, u ponedjeljak 28.01.2013. godine.

U autobusu smo pričali, a onda slušali muziku, bilo je zabavno. Kada smo došli, prvo smo se uputili u njihovu školu jer smo tamo sudjelovali na kreativnoj likovnoj radionici. Lijepo su nas dočekali, ponudili su nas kolačima i sokom. Nakon što smo se poslužili krenuli smo u akciju.

Na radionici smo izrađivali lančiće, broševe, narukvice. Uz nas su na radionici sudjelovali i gosti učeničkih domova Kvarner i Podmurvice iz Rijeke, polaznici Dječjeg vrtića Bambi Moravice te slavljenici iz Učeničkog doma ŽTŠ-e Moravice. Dečki su za to vrijeme imali probu jer su nastupali u dvorani. Nakon radionice otišli smo na večeru koja je bila ukusna. Dom u Moravicama je jako velik jer je tu još i vrtić. Dok smo večerali malo smo pričali s odgajateljima Moravica. Uz priču smo završili s večerom. Krenuli smo dalje.

Otišli smo do dvorane jer su tamo nastupali dečki i ostali. Kad smo se smjestili gledali smo razne izvedbe. Folklor, pjesme, recitacije i još puno toga. U kulturno-umjetničkom programu nastupili su KUD Željezničar, Dječji vrtić Bambi Moravice, Osnovna škola Nikole Tesle Moravice, Učenički dom Moravice, Folklorna skupina Moravice i naši tamburaši. Bilo je zabavno. Nakon ugodno provedenog vremena krenuli smo kući. Opet smo se zabavljali, slušali muziku, zezali se. Vratili smo se u Dom, otišli na večeru, najeli se i popili malo čaja pa navalili na tortu koju je

donijela odgajateljica Astrid koja nas je ujedno i vodila na proslavu svečane obljetnice.

Laura Bičanić

Božiću u susret

Božićno vrijeme je vrijeme blagostanja, mira, ljubavi, vjere, ali i vrijeme Božićnih priredbi, koncerata, radionica i sl. Ni Učenički dom Karlovac nije bio izuzetak. Naime u Domu je održana Božićna priredba pred prepunom dvoranom koju su nam omogućili učenici našega Doma.

Kroz program su nas sve vrijeme vodile učenice Adrijana Paulić i Danijela Đaković. Tamburaši: Filip Flanjak, Matej Cvitković, Kristijan Katić, Igor Puškarić, Martin Nekić, te Tonko Horvat potvrdili su se da priredba bude praćena odličnom muzikom. Osim tamburaša svoje glazbeno umijeće nam je pokazalo 5 prekrasnih djevojaka: Petra Božić, Helena Kampić, Kristina Šubić, Biljana Marijanović te Iva Prpić. Djevojke su zajedno s tamburašima otpjevale par božićnih pjesama te time razveselile naše gledatelje.

Osim u glazbi, imali smo priliku uživati i u glumi. Članovi dramske skupine: Ivana Žanić, Ivana Požega, Kristijan Petelin, Karlo Miheličić, Josip Vujanić i Adriana Kolić pripremili su točku samo za nas domaše. Uvjerili su nas da Djed Mraz ipak postoji, dolaskom našeg Djeda Mraza na pozornicu. Nosio je punu vreću pisama koje su mu poslali učenici Doma. Učenici su pisali svoje želje, bili su veoma maštoviti i zabavni. Djed Mraz se potrudio ispuniti svakome njegovu želju, iako je imao poduži spisak.

No nije to sve. Tu su i recitatori koji su nam prelijepim stihovima uspjeli prikazati ljepotu Božića. Bilo bi poželjno spomenuti i njihova imena. To su: Marko Prugović, Kristina Tomljenović, Sanja Galogaža, Kristijan Petelin i Antun Babić. Nakon završetka priredbe učenici nisu otišli u svoje sobe, već su ostali u dvorani gdje su ih i dalje zabavljali neumorni tamburaši. Meni osobno je to bio najbolji dio večeri.

Petra Begović

Turniri

Božićni turnir u šahu 29.11.2012.

Božićni turnir u šahu održavao se u Učeničkom domu Podmurvice, Rijeka. Sudjelovalo je čak šest ekipa. Za Učenički dom Karlovac nastupili su Ilija Saratlija, Marko Šporer, Marko Kruljac i ja, Damjan Budiselić.

Bilo je nezaboravno. Jedva čekam sljedeći turnir jer na ovom smo prošli bez poraza. Čak je i sudac rekao da se rijetko događa da nitko iz ekipe ne izgubi partiju. Ekipe su došli do zaključka da nam noćni pazitelj Željko Grgas donosi sreću budući da nas je on vodio na turnir.

Turnir je kratko trajao te smo morali čekati nogometaše da završe svoj turnir, a dotada smo si mi otišli popiti kavu. Nakon kave otišli smo razgledati malo njihov Dom, družiti se i gledati televiziju. Sve u svemu bilo je predivno i taj susret ostat će mi zauvijek u sjećanju.

Lijep pozdrav od mene ☺.

Damjan Budiselić

Nogometni turnir

Dana 29.11.2012. zaputili smo se na natjecanje u Rijeku. U autobusu smo bili s ekipom šahista i strijelaca.

Prvo su nastupili šahisti koji su odlično odradili svoj posao, nisu imali nijednu izgubljenu partiju. Nakon šahista bilo je na redu streljaštvo i oni su dobro odradili svoj posao, završili su četvrti.

I onda smo na redu bili mi, pobjeđivali smo sve redom do polufinala, ali u polufinalu nismo imali sreće, izgubili smo 2:1. Za 3. mjesto igrali smo protiv Kvarnera koji su više puta bili prvaci, ali smo ih pobijedili bez problema.

Poslije turnira smo išli u Učenički dom Podmurvice, u kojem smo bili lijepo dočekani. Bili smo također počašćeni ručkom, završili smo s ručkom i uputili smo se nazad u Karlovac svi zadovoljni i sretni jer smo izvršili naš cilj da se vratimo s medaljama.

Dizdar Domagoj

Naše prve zlatne medalje

Nestrpljivo smo dočekale četvrtak, 15.02.2013. Sva silna razmišljanja o tome kako će sve proći, kako ćemo biti zadnje i osramotiti i sebe i naš Dom su nam još dodatno pojačala tremu. Ujutro je sve bilo tiho, bile smo pospane i opuštene sve dok nismo stigli u Rijeku na Uskršnji turnir, točnije u streljanu „3. Maj“. Od uzbuđenja i treme samo smo jele. No, vrijeme je odmicalo i došao je red da se i mi uputimo ka streljačkim mjestima. Ruke su nam se tresle, srca ubrzano kucala i kroz glavu su nam prolazile svakakve misli. Jedna po jedna smo izlazile s razočaravajućim izrazom na licu i govorile: "Moglo je biti bolje!"

Naravno, naš NAJBOLJI trener Ivan nas je cijelo vrijeme bodrio i bio uz nas. Došao je trenutak proglašenja rezultata i svi smo bili napeti. Tih deset minuta čekanja nam se činilo kao cijela vječnost.

Kad smo čule da smo osvojile prvo mjesto, mislim da nije bilo sretnijih osoba od nas i našeg trenera. Čak nam ni kiša nije uspjela pokvariti raspoloženje. To su bile naše prve zlatne medalje i naš prvi pehar. Možda to nekom ne bi ništa značilo, ali nama to znači mnogo! Od sreće i ushićenosti smo tek nakon par sati shvatile da smo bile najbolje i da je ZLATO naše! Ovo su naše prve zlatne medalje, ali ne i zadnje. ☺

Selma Keranović, Karolina Balinović
i Viktorija Matanić

Uvijek iznad svih

KARLOVAC

Ranim jutrom naš maleni bus krenuo je na put za Opatiju.

Snijeg nas je očito za sreću pratio cijelim putem. Stigavši u Opatiju odmah smo pokazali zube curama iz Kvarnera te ih pobijedile s uvjerljivih 2:0. Sljedeća na redu bila je Pula. Nije nas pokolebalo to što su gotovo na svakom turniru druge ili treće. Igrajući sa srcem, uvjerljivom servom i nepokolebljivim smečom, karlovačke odbojkašice su i u ovoj utakmici briljirale i došle do finala.

U finalu dočekale su nas motivirane cure iz Podmurvice. U setovima je prevagnulo tko igra odbojku s više srca i s napetim rezultatom došle smo do zlata. Budući je nakon dva seta bilo izjednačeno sama borba i strast prema lopti nas je odvela do pobjede u trećem setu.

Svega toga ne bi bilo da nije bilo naše uvijek borbene odgajateljice Anđe i daleko najglasnije odgajateljice Krunci. Nakon tri godine borbe, bez ijedne medalje, na izmaku snaga, u životu nema zaista ničeg ljepšeg nego dobiti odličje na jednom, za nekog možda bezveznom, no nekome zaista lijepome turniru kojeg ću još dugo pamtiti.

Odbojka mi je nešto najljepše u životu i kad za to primim pehar i kad znam da smo u tom trenutku stvarno iznad svih, tada znam da se u životu svaka borba isplati i urodi plodom.

Na odlasku poručujem curama da ostanu u srcu zlatne, i da se bore jer samo tako mogu biti nagrađene, kako u odbojci tako i u životu.

Ivana Žanić

Regionalna Domijada Zapadne Hrvatske, Rijeka 2013.

Kroz sportska nadmetanja i kulturna događanja po 38. put obilježili smo Domijadu u organizaciji Učeničkog doma Sušak. Na Domijadi je sudjelovalo 13 domova iz Istarske, Ličko-senjske, Primorsko-goranske i Karlovačke županije.

Kulturni dio Domijade održan je u subotu 09.03.2013. godine u Hrvatskom kulturnom domu na Sušaku. S obzirom na raniji termin održavanja, imali smo vrlo malo vremena za pripreme, uvježbavanja i pripremu radova.

Sportski dio održan je više od mjesec dana kasnije 20.04.2013. na više lokacija u Rijeci: nogomet, streljaštvo i stolni tenis u „3. maju“, odbojka u OŠ Srdoči, košarka u OŠ Kantrida i šah u Domu učenika Sušak.

Ove godine odlučili smo navesti sva postignuća i sve sudionike Domijade, budući smo ponosni na sve njih: a i bilo ih je kao i svake godine izuzetno mnogo.

09.03.2013. Domijada – kultura

- plesni izraz „Robot remains“ – Kristijan Petelin, Ivana Požega:

1. mjesto stručnog žirija i

1. mjesto učeničkog žirija

- folklor „Pjesme i plesovi Zagorja“ - Petra Begović, Mihaela Bogović, Ana Hodak, Helena Kampić, Kristina Jakin, Vilma Kirasić, Biljana Marijanović, Kristina Medved, Mirjana Miličević, Adrijana Paulić, Kristina Šubić:

1. mjesto stručnog žirija i

1. mjesto učeničkog žirija

- scenski izraz „Plavo je“ - Sanja Galogaža, Adriana Kolić, Karlo Mihelčić, Ivana Požega,

Kristijan Petelin, Marko Prugović, Josip Vujanić, Ivana Žanić:

2. mjesto stručnog žirija i

2. mjesto učeničkog žirija

- recitacija „Što ti nedostaje noćas?“ - Sanja Galogaža:

2. mjesto stručnog žirija i

2. mjesto učeničkog žirija

- glazbeni izraz „Od dvora do dvora“ – Matej Cvitković, Filip Flanjak, Tonko Horvat, Kristijan Katić, Martin Nekić, Igor Puškarić:

1. mjesto učeničkog žirija

- instalacija „Fontana“ - Tonko Horvat:

1. mjesto učeničkog žirija

- keramika „Trijada“: Kristina Tomljenović:

1. mjesto učeničkog žirija

- keramika „Ide vrijeme, kuca sat“ - Nikolina Cindrić:

2. mjesto učeničkog žirija

- keramika „Frajle španciraju“ – Danijela Đaković:

3. mjesto učeničkog žirija

Na Domijadi su još sudjelovali:

- slika „Hakuna Matata“ - Danijela Đaković

- crtež „Live with love“ - Viktorija Matanić

- crtež „Fantazija“ - Laura Bičanić

- skulptura „Nježnost“ - Danijela Đaković

- skulptura „Dama sa šeširom“ - Danijela Đaković

- skulptura „Djevojka s gitarom“ - Danijela Đaković

- fotografije „Purple“, „String“, „Pleter“ - Željana Vrbić

- fotografija „Plitvice“ - Gabrijela Turkalj

- fotografije „Going To Study“, „Presveto Trojstvo“ - Laura Bičanić

- fotografija „Zalazak“ - Tamara Lašak

- fotografija „Bezimena“ - Sanja Galogaža

- keramika: „Vrč za vino“, „Stucka“, „No.13“ - Tonko Horvat

- keramika „Kontrast“ - Arijana Grdić

- keramika „Crno bijeli svijet“ - Katarina Cindrić

- keramika „Tray“ - Danijela Butorac

- keramika „No.7“ - Sandra Vignjević i Žana Josipović

- keramika „Vaza“ - Tomislava Grdić

- rukotvorina „Svjetionik“ - Martina Nekić i Kristijan Katić

Član učeničkog žirija: Mario Obrovac

20.04.2013. Domijada - sport

1. mjesto – streljaštvo (Ž):

Adrijana Paulić, Kristina Jakin i Viktorija Matanić

2. mjesto – šah (M):

Ilija Saratlija, Marko Šporer, Marko Kruljac i Damjan Budiselić

3. mjesto – odbojka (Ž):

Josipa Barić, Marija Crljenjak, Kristina Grdić, Vilma Kirasić, Doris Magdić, Željana Vrbić, Gloria Vuković, Iva Vujić i Ivana Žanić

3. mjesto – stolni tenis (M):

Jakov Volić Vukadin, Marko Prugović, Mislav Marinčić i Josip Vujanić

3. mjesto – košarka (M):

Teofan Kunić, Jozo Ljubić, Luka Marević, Mario Obrovac, Gordan Vučković, Ozren Mamula, Filip Vujanić, Josip Pavlešić.

5. mjesto – streljaštvo (M):

Milan Salopek, Dino Duvandžija i Hrvoje Marković

i nogomet: Dragan Dolić, Jurica Cindrić, Marinko Marković, Marin Turkalj, Matteo Špoljar, Dominik Čakalić, Denis Herceg, Milan Mesić, Andreas Živković i Rajko Kartalija.

Patricia Marijanović i Željana Vrbić

Izložba

Posjet Gradskom muzeju Karlovac

autorica: Patricia Marijanović

Dana 26.09.2012. odlučili smo svoje najmlađe učenike, kako to obično biva, upoznati s gradom Karlovcem. Ove godine naše je odredište bio Gradski muzej. Učenici prvih razreda podijelili su s nama svoje dojmove i doživljaje, a mi ćemo vama prenijeti što smo vidjele, naučile te što smo saznale od voditeljice Muzeja.

Gradski muzej u Karlovcu osnovan je odlukom Gradskog zastupstva od 18. prosinca 1904. godine s ciljem, kako se navodi u tadašnjem obrazloženju, očuvanja uspomena i starina grada. Muzej je prvotno i privremeno bio smješten u prostorijama Magistrata odnosno Gradske vijećnice. Početni muzejski fond sačinjen je od darova i donacija. U međuratnom razdoblju Muzej je po pitanju djelatnosti bio inaktivan i van funkcije. Muzejska aktivnost se nakon 2. svjetskog rata obnavlja, a od 1945. godine osnovana je i Galerija. Prvi stručno koncipiran rad u Muzeju se provodi od 1952. godine pod vodstvom Ivana Vrbanića. Muzej 1953. godine dobiva prostore u baroknoj palači tipa curiae iz 17. stoljeća na Strossmayerovom trgu, a i danas je smješten na istoj adresi. Muzej predstavlja važan kulturni centar Karlovca, ali i šire regije.

Gotovo tisuću izložaka u sedam kronološko-tematskih cjelina daje prikaz karlovačkog prirodnog i kulturno-povijesnog krajolika od najstarijih geoloških razdoblja do danas.

Muzejska građa podijeljena je u šest odjela:

- arheološka zbirka
- povijesna zbirka
- kulturno-povijesna zbirka

- etnološka zbirka

- galerijska zbirka.

Djelatnost Muzeja definirana je zakonskom legislativom vezanom uz muzeje. Muzej radi na sustavnom sabiranju, čuvanju, restauriranju i konzerviranju, prezentaciji te trajnoj zaštiti muzejske građe s područja nadležnosti Muzeja.

Kroz Muzej nas je provela gospođa Sanda Kočevar, viši kustos, voditeljica povijesnog odjela. Iskoristili smo priliku i postavili smo joj nekoliko pitanja:

Kako dolazite do umjetnina za izložbe?

-Pa ovisi o vrsti izložbe, najčešće se baziramo na onome što imamo. Ali ponekad i posuđujemo od privatnih vlasnika, arhiva, muzeja, knjižnice. A isto tako otkupljujemo ih od privatnih vlasnika. Što se tiče suvremene umjetnosti, to su izložbe suvremenih autora koji pod određenim pravilima izlažu svoje radove, i obavezni su poslije samostalne izložbe nama pokloniti jednu sliku.

Postoji li neka umjetnina za koju bi voljeli da je tu, a nema je?

-Ima takvih puno, ali sigurni smo da neke od njih nismo u stanju platiti, a da neke uopće i postoje. Mi bi voljeli neke stvari koje su iz neke dalje prošlosti, ali nismo sigurni jesu li su one uopće sačuvane.

Znamo da se u Muzeju ne smije upotrebljavati fotoaparat s blicem, objasnite nam zašto?

-Zbog toga što se predmeti oštećuju. Naročito se to odnosi na slike, koje imaju lak i tu finu strukturu. Jedno slikanje ne bi škodilo. Ali s obzirom na broj posjetitelja i tijekom godina izlaganja, svi predmeti koji su izloženi u muzejima moraju biti izloženi pod određenim uvjetima.

Predmeti u Muzeju moraju biti pohranjeni pod točno propisanim uvjetima kako bi se sačuvali. Na što je sve potrebno paziti?

-Potrebno je regulirati temperaturu koja bi trebala biti oko 19°C, i vlagu, koja bi trebala biti oko 66%.

Dojmovi učenika

26.9.2012. godine, mi učenici prve godine koji smo u Učeničkom domu, posjetili smo Gradski muzej Karlovac. Muzej se nalazi na Strossmayerovom trgu broj 7, u jednoj od najstarijih građevina u gradu, zgradi koja je nekad bila kurija Zrinskih i Frankopana. Prema legendi tamo su se 1641. godine održali svatovi Petra Zrinskog i Katarine Frankopan. U čast tom događaju lijevo od ulaza postavljena je spomen-ploča. U prvoj prostoriji u koju smo ušli vidjeli smo reljef karlovačkog područja i maketu karlovačke tvrđave. Najstariji materijalni dokazi o ljudskom prisustvu na području današnjeg Karlovca sežu do 3500. godine prije Krista. U Muzeju smo također vidjeli mnogo arheoloških nalaza iz razdoblja kamenog i metalnog doba, kao iz doba Kelta, Grka i Rimljana. Sama karlovačka tvrđava nastala je u 16. stoljeću u svrhu obrane od Turaka, ima oblik šesterokrake zvijezde. Početak gradnje bio je 13.7.1579. i taj se datum obilježava se kao rođendan grada Karlovca. Tvrđava je izgrađena u podnožju starog grada Dubovca, a ime je dobila po svom osnivaču, austrijskom nadvojvodi Karlu Karlstadt. U 18. stoljeću, dakle 1771. car Josip II daje Karlovcu povelju o privilegijama slobodnog kraljevskog grada s grbom. U Muzeju je također sačuvano mnogo predmeta koji su svjedoci pojedinog razdoblja, kao na primjer portret carice Marije Terezije, salon iz 19. stoljeća ili portreti koje je naslikao slikar Vjekoslav Karas. U Karlovcu je djelovalo puno znamenitih osoba, između ostalih, grof Janko Drašković i prvi ban pučanin Ivan Mažuranić, Nikola Tesla, Stjepan i Antun Radić pohađali su karlovačku Gimnaziju, a rodom iz Karlovca su i poznati istraživači: braća Mirko i Stevo Seljan. Također smo vidjeli nekoliko seljačkih nošnji iz okolice Karlovca. Za kraj smo pogledali prezentaciju o daljnjoj izgradnji Muzeja Domovinskog rata na Turnju. Svatko tko nije, trebao bi posjetiti Muzej u Karlovcu jer će tako najbolje upoznati Karlovac, njegovu prošlost i sadašnjost.

Sandra Vignjević

Dana 26.09.2012. u 16:50h učenici koji su prva godina u Učeničkom domu Karlovac, išli su u posjet Muzeju. Prvo smo bili u najstarijoj sačuvanoj zgradi. Nastala je u 17. st. Poznata je po svadbi Petra Zrinskog i Katarine Frankopan koja se održala u baš toj zgradi.

Nakon toga smo vidjeli simulaciju prostora. Tu nam je bila prikazana šesterokraka zvijezda, tj. izgled grada Karlovca. Znamo da je Karlovac grad pravilne konstrukcije. Ulice mu se sijeku pod pravim kutom. Na putu te prostorije je bio prikazan reljef grada Karlovca. Na luku iznad su nam bile prikazane godine bitne za povijest Karlovca. Zatim smo bili u glavnom krilu palače koji se dijelio na prostor za slugu i prostor za gospodu.

Saznali smo da je Muzej smješten ovoj zgradi od 1953. godine. Obitelj Lukšić je pokrenula pokret da se skupi svota novaca za osnivanje Muzeja. Skupili su 500 kn, što je naravno bilo nedovoljno. Kasnije pokreću akciju „preko novina“, da sugrađani donose svoje stare, vrijedne predmete. Trajala je do I. svjetskog rata. Nakon toga nam je voditeljica spomenula 1953. godinu kao bitnu jer se tad Muzej otvoren za javnost. Počeli su se zapošljavati djelatnici.

Zatim nam je bila prikazana geološko-paleološka zbirka, tlo karlovačkog tla (stijene, kamenja, rude). Vidjeli smo fosile, okamine iz ledenog doba, ostatke kostiju mamuta, predmete koje je koristio prapovijesni čovjek. Zatim smo imali priliku pogledati zbirku glinenih idola. To je najbogatija zbirka u Hrvatskoj s čak više od 500 primjeraka. Zatim smo pogledali maketu grada Karlovca, karlovačko i tursko oružje, prvi popis stanovnika. U sljedećoj prostoriji smo gledali većinom nekakve slike, fotografije. Između ostalog vidjeli smo grb grada Karlovca, dokumente o funkcioniranju grada... Nakon toga smo bili u salonu. Salon je nastao polovicom 19. st. Salon je sadržavao stol za kojim su gospoda pili čaj i stolić za kojim bi gospoda šivala. Kraljevska peć, koja bi se ložila u drugoj prostoriji da ne bi ometala gospodu. Vidjeli smo prvi politički spis pisan narodnim jezikom, potpis bana Josipa Jelačića, panoramu grada Karlovca. Naišli smo na još fotografija, slika, kao i npr.: sliku koja prikazuje Zorin dom, oslikanu metu za streljaštvo, bicikl dovezen iz Pariza. Bili smo u mogućnosti vidjeti i kameru. Ta kamera je nastala krajem 19. st. Vrlo je zanimljiva i drugačija od ovih današnjih. Nastavili

razgledavanje i došli na etnološki odjel. Tamo smo mogli vidjeti pribor, odjeću, nakit od novaca, nakit od crvenih koralja. Završivši na etnološkom odjelu uputili smo se zajedno sa voditeljicom i ostalom ekipom na gornji, nama dugo očekivani kat. Na gornjem katu smo imali prikaz projekta budućeg karlovačkog Muzeja domovinskog rata koji se planira izgraditi na Turnju. Time je i završilo naše razgledavanje Muzeja.

Meni osobno je bilo vrlo zanimljivo. Budući da ne živim u Karlovcu, ove zanimljivosti i informacije su mi dobro došle. Saznala sam puno toga o povijesti grada Karlovca i na tome mogu zahvaliti naravno gospođi koja nam je sve to ispričala, našem Domu i odgajateljici Nataliji koja je išla sa nama. Sve u svemu, dobro iskorišteno vrijeme

Petra Begović

Iako je vrlo blizu našeg Učeničkog doma, Muzej grada Karlovca do jučer mi je bio nepoznat. To nam dokazuje da su kulturno vrijedne stvari često oko nas a da toga najčešće nismo ni svjesni.

Pred samim ulazom u Muzej, nisam imala nikakva očekivanja. Bila sam uvjerenja da će to biti samo dosadni obilazak u kojem nećemo baš puno toga saznati i upoznati. Sam ulaz u Muzej nije se ni po čemu posebno isticao, no vodič nam je rekao da je to jedini dio zgrade koji je svih ovih godina ostao sačuvan. U prvoj prostoriji je bilo malo mračno no ipak smo mogli jasno vidjeti što se u njoj nalazi.

Na tlu je bio prividno napravljen reljef Karlovca s njegovim rijekama. Rijeke su bile označene žučkastom bojom, što je bilo neobično, ali na je vodič objasnio da su se tako prije označavale rijeke. Na stolu je bio položen prikaz šesterokrake karlovačke zvijezde s kućama i zgradama. Zatim smo se penjali na kat i pričekali ispred info pulta. Vodič nam je objasnio da se Muzej sastoji od više dijelova: povijesni, arheološki, društveni itd. Meni se osobno najviše svidio arheološki dio jer je, po mojem mišljenju, najbolje potkrijepljen primjerima što posjetiteljima približava

pojmove koji se spominju. Ostaci kostiju, figura, posuda, nakita... Svaki predmet zasebno objašnjava i prikazuje način života ljudi u to doba.

Također mi se svidio dio koji se bavi životom ljudi, njihovih običaja i oblačenja u prošlosti. Nošnje, nakiti i drugi zanimljivi predmeti su bili jasno vidljivi i objašnjeni od strane vodiča. Na samom kraju posjeta smo išli u potkrovlje. Tamo smo vidjeli videoprezentaciju o njihovoj ideji, planovima za budućnost. U cilju im je proširiti Muzej na još jednu vrlo posjećenu lokaciju - Turanj. Mnogi turisti već otprije dolaze vidjeti izložena ratna vozila ali bi u skoroj budućnosti mogu biti u prilici posjetiti još jedan muzej. U prezentaciji smo vidjeli da bi „gole“ zidove zgrade oštećene u Domovinskom ratu stavili unutar Muzeja. U njemu bi se nalazile i knjižnice, izložbeni dio i u prizemlju caffè bar. Cijela zamisao je vrlo interesantna i ja se iskreno nadam da će doći i do njezine realizacije.

Ukupno gledano, posjet Muzeju je bio vrlo dobar. Lijepo je znati nešto više o gradu u kojem ću provesti iduće 4 godine.

Gloria Vuković

Impresije iz Muzeja: Muzej je poznat po svadbi Petra Zrinskog i Katarine Frankopan. Vidjeli smo pola zvijezde koja u odrazu ogledala čini cijelu zvijezdu. Bili smo u prostoriji u kojoj su bogati ljudi imali mjesto za svoj mir, i saznali kako slugu nisu smjele nositi drva u peć dok su gospoda bila tamo, da ih se ne ometa. Na svakom stolcu je tušem naslikana druga slika. U jednoj od knjiga stoji potpis bana Josipa Jelačića.

U Muzeju su ostaci iz prošlosti. Vidjeli smo stare dijelove kipova, kao i bicikl kojeg je iz Pariza donijela jedna obitelj. Izloženi su i ostaci velikih sisavaca kao što su: špiljski medvjed i mamut, daleki srodnik danas živućih slonova.

Saznali smo i kako se ženama se na dar davao lančić koji je značio plodnost. Žene su nosile haljine pune raznih boja...

Ljudi su prije radili posuđe od gline i pleli su košare. Raznobojni vezovi i utkani ukrasi krasi narodne nošnje, plahte, ručnike i jastučnice. Kićena srca i ostali proizvodi iz licitarskih kalupa mogli su se kupiti na gradskim i seoskim zborovima.

Denis Mateša

Facebook intervju

*Pitali smo
bivšu domaćicu,
Anu Kramarić*

1. *Koliko ti se život promijenio u ovih šest godina nakon što si otišla iz Doma?(je li ima šest već?)*

Život mi se promijenio dosta. Postala sam zrelija i pametnija :)), završila fakultet, promijenila mjesto stanovanja, upoznala nove prijatelje.

2. *Fali li ti Karlovac, Dom? Neke od stvari koje su ti najviše ostale u sjećanju iz Klč-a?*

Karlovac kao grad mi ne fali puno jer je dosta blizu mjesta gdje mi žive roditelji (Severin na Kupi) pa kad dođem doma preko vikenda ponekad odem i do Karlovca. Kad dođem u Karlovac onda se vrate sjećanja, posebno ako prođem Radićevom ili negdje oko Doma i Gimnazije, gdje sam provela najveći dio svojih srednjoškolskih dana.

Najviše su mi ostala u sjećanju druženja u dvorištu Doma i okolnim kafićima (Fran :)), igranje odbojke na fontani, cure iz moje sobe, odgajateljji, Domijada u Crikvenici. Ma dosta toga pamtim, kao da je jučer bilo.

3. *Jesi li ostala u kontaktu sa svojom generacijom, cimericama?*

Ostala sam u kontaktu sa svojim cimericama i dosta smo se družile i na fakultetu jer su neke od njih isto studirale u Rijeci (Gordana Grišnik, Nikolina Divić).

4. *Jesi u domu ili u stanu?*

Živim u stanu.

5. *Kakvo je društvo u Rijeci? Ljubav?*

U Rijeci je društvo odlično. Kad sam došla na fakultet sretala sam dosta ljudi koji sam znala iz viđenja iz Karlovca, iz škole i iz Doma, ali sam upoznala i mnogo novih ljudi i stekla nova prijateljstva.

Rijeka kao grad je odličan, ljudi su jako dragi i mogu se zamisliti da živim tu duže vrijeme. Što se tiče ljubavnog statusa slobodna sam.

6. *Kako si se snašla na faksu, jesi li zadovoljna izborom?*

Na fakultetu sam se dobro snašla, čak mislim da mi je bilo lakše nego u karlovačkoj Gimnaziji, redovito sam davala godine bez ikakvih problema. Zadovoljna sam izborom (njemački i hrvatski jezik) premda bih da opet upisujem fakultet možda umjesto hrvatskog upisala engleski jezik.

7. *Kako je to nakon domaćice postati odgajateljica u Domu? Kako je došlo do toga? Kakva su ti iskustva?*

Nakon domaćice postati odgajateljicom u Domu je vrlo zanimljivo :) Na početku sam se osjećala kao da sam ja opet učenica :)))

Sad puno drugačije gledam na neke stvari nego kad sam bila domaćica. Ono što mi je tada bila zezancija sad postaje ozbiljna stvar, npr. dolaženje u Dom poslije dozvoljenog vremena, negativne ocjene u školi i sl.

Nakon završetka fakulteta tražila sam pripravnički staž i ukazala mi se prilika u Učeničkom domu Kvarner. Prihvatila sam je jer je to dijelom moja struka i činilo mi se zanimljivo iskusiti rad u ustanovi u kakvoj sam i ja provela svoje srednjoškolske dane.

Do sada su mi iskustva pozitivna, kolege su mi dobri, a i s učenicima dosad nisam imala većih nesuglasica i problema. Sad mnogo bolje razumijem odgajatelje i odgovornost koju imaju za učenike.

8. *Planovi za budućnost?*

Nemam nekih određenih planova za budućnost, više su to želje :) Vidjet ćemo što će mi donijeti život. :) Najbolje stvari dogode se neplanirano.

9. *Poruka sadašnjim domaćima i odgajateljima?*

Poruka budućim i sadašnjim domaćima: Uživajte u svojim domskim danima, iskoristite sve što vam se nudi u Domu (slobodne aktivnosti), družite se, smijte se jer ti dani prođu prebrzo :))

I da, slušajte odgajatelje, oni vam žele samo dobro. :))

Ana Kramarić

Facebook intervju

*Bivši domaš,
Miran Duda*

Pozdrav, kao prvo pozdravljam sve djelatnike Doma i vas odgajateljice

1. *Koliko ti se život promijenio u ove četiri godine nakon što si otišao iz Doma?*

U ove 4 godine otkako sam otišao iz doma nije se puno toga promijenilo, upisao sam Agronomski fakultet kojeg nažalost nisam završio jer sam bio lijen za učenje, sada mi je naravno jako žao što se nisam barem malo potrudio i završio ga, jer kao što znate - kakva nam je situacija u državi - lakše se skinuti sa heroina nego sa Zavoda za zapošljavanje.

2. *Kako je u Lipovljanima, kakvi su ljudi? Usporedi ih malo s Karlovcem.*

U Lipovljanima mi je odlično, ne bih nikad otišao, ali nikad se ne zna. U usporedu s Karlovcanima mislim da smo jako slični: ljubazni, susretljivi, spremni pomoći svakome bez obzira na nacionalnost i vjeru, samo da naglasim da u Lipovljanima ima 17 nacionalnih manjina, ali ih ne znam sve nabrojati.

3. *Fali li ti Karlovac, Dom? Neke od stvari koje su ti najviše ostale u sjećanju iz Karlovca?*

Naravno da mi fali Dom, to sam shvatio tek kada sam otišao, kao i većina drugih domaša. Najviše pamtim domijade, naravno druženja u domskom dvorištu, svirke s dečkima, to su bile najbolje 4 godine moga života.

4. *Jesi li u kontaktu s bivšim cimericama, prijateljima iz Doma?*

Naravno da smo u kontaktu - s nekima više, s nekima manje, moramo održati prijateljstvo jer to nam je najveće blago koje nosimo iz Doma.

5. *Čime se baviš u slobodno vrijeme?*

U slobodno vrijeme (naravno imam ga puno jer ne radim) najviše pomažem baki i djedu oko imanja i nabave kućnih potrepština, uglavnom, nije mi dosadno, uvijek se ima nešto za raditi na selu.

6. *Kako izgleda tvoj život sportaša? Kako je sve počelo?*

Nisam vam ja baš neki sportaš, uglavnom se bavim sportom rekreativno zbog zdravlja i kondicije, a počelo je sasvim slučajno, pozvali su me na trening da samo pogledam kako taj sport izgleda, nakon tog prvog treninga sam se zaljubio u taj sport i već sam dvije godine u njemu i super mi je.

Zaboravio sam navesti ime tog sporta koji nije popularan u Hrvatskoj, štoviše nepoznat je na našim prostorima. Najpoznatiji je u SAD-u gdje je i izmišljen, a zove se CHEERLEADING. ☺

7. *Koja si sve mjesta posjetio? Kakva su iskustva s putovanja? Anegdote?*

Posjetio sam: Pariz, Berlin, Sloveniju i Sarajevo 3 puta, bio sam po cijeloj Lijepoj našoj, a ako nas pozovete doći ćemo i u Karlovac. Iskustva su neprocjenjiva i to ću pamtit i cijeli život, najviše Pariz - to je nešto prekrasno, neopisivo, nemam baš nekih anegdota - uglavnom su to prekrasna sjećanja.

8. *Planovi za budućnost (profesionalno, u sportu, osobno)?*

Ah, budućnost - tu se nikad ne zna što će biti, ali nadam se da ću naći posao blizu Lipovljana, nastaviti trenirati cheerleading i naravno da ostanem zdrav, a ostalo će nekako doći

9. *Poruka sadašnjim domašima i odgajateljima?*

Poruka za domaše: sada jedva čekate otići iz Doma, ali vjerujte meni, kada izađete bit će vam jaaaaako žao što niste pali godinu da budete duže u Domu.

Odgajatelji moji najdraži samo nastavite tako raditi kao i do sada jer je karlovački Dom daleko najbolji u Hrvatskoj.

Poseban pozdrav najboljem ravnatelju u Hrvatskoj Saši Salaju.

Miran Duda i CHEERLEADING KLUB ISKRICE

Dome, slatki Dome

Duhovi u Domu

Mihaela Bogović

Moje cimerice i ja, dakle soba 16... bila je noć... ležale smo u krevetu i potihom pričale. Odjednom moja cimerica Tanja vrisne: „Vidjela sam nešto bijelo, prošlo je kroz sobu!“ U sekundi, sve smo bile zamotane u deku preko glave. No, jedna je cura falila u sobi, bila je to Andrea, naša gimnazijalka, koja je bila na noćnom učenju. Ušla je u sobu ne sluteći što se događa. Cimerica Laura viknula joj je na sav glas: „Andrea, duh je u sobi!“. Brzinom munje i ona je uskočila u krevet i zamotala se preko glave. Tada joj je Gloria ispričala što se zapravo dogodilo.

Duhovi su nam okupirali misli cijelu tu noć. Prošlo je puno vremena kada smo u strahu odlučile otići spavati, no i dalje s dekom na glavi.

Kada je osvanulo jutro, trkom smo odjurile u sobu 14, da im ispričamo što se dogodilo. Cimerica Danijela, koja je prespavala cijelu noć i cijelu dogodovštinu, ujutro nam se smijala jer je mislila da smo poludjele. Soba 14 nije mogla vjerovati što se dogodilo, sve su bile u strahu. Pričale su nam da se nešto slično događa i njima, da im netko noktima lupka po dasci od prozora s vanjske strane. Slijedila je još jedna neprospavana noć. Stalno smo pričale o duhovima, nisu nam izlazili iz glave.

Treće jutro pričaju nam cure iz sobe 17 da se njima navečer odjednom svijetlo samo ugasilo i da se niotkud pojavila vrećica od peciva ispod kreveta, iako nitko nije ništa jeo. Tako dolazi još jedna neprospavana noć.

Poslije su kružile priče da su duhovi hodali po tavanu. Dok su neke cure crtale, radio se sam upalio.

A kako i ne bi postojali duhovi kada je Dom star 160 godina i što je još zanimljivije, prije nego što je bio Učenički dom, u zgradi je bilo sirotište, a još prije sirotišta bila je to bolnica.

Ah, znam, sada vas više ne čudi otkud svi ovi duhovi.

Dan Doma

Dan Učeničkog doma Karlovac obilježava se 4. listopada. I ove godine smo ga obilježili brojnim događajima.

Zgrada današnjeg Doma izgrađena je oko 1848. godine, a prvobitna namjena joj je bila pučka škola. Za vrijeme II. svjetskog rata funkcionirala je kao bolnica. Oko 1945. godine ratna siročad i omladina je naselila zgradu. 1981. godine Dom je bio zatvoren zbog loših uvjeta i opasnosti za učenike, ali nakon dvije godine uvjeti u Domu su se popravili i učenici su se vratili u Dom.

3. listopada učenici prvih razreda i ostali novi učenici posjetili su Gradsku galeriju Zilnik. Ondje smo vidjeli mnoge radove učenika našeg Doma iz novinarske, maketarske i fotosekcije koje su izrađivali tijekom 2011./2012. godine. Vidjeli smo slike izrađene od gumba, zdjelice, strukture od keramike, oslikano staklo, fotografije iz prirode. Meni se to osobno jako sviđjelo i mislim da su učenici puno radili na tome svemu što nije ni malo lagano. 10. listopada je bio nastup naše tamburaške i folklorne sekcije u Gradskom muzeju Karlovac povodom otvorenja izložbe dječjih radova: Ornament u narodnoj nošnji.

Izveden je sljedeći program:

1. Od dvora do dvora
2. Molski drmeš i đikalica: Pjesme i plesovi karlovačkog Pokuplja
3. Pjesme i plesovi Hrvatskog zagorja: pjevaju Marijanović i Šubić
4. Ej Kato

Također, prije nekoliko dana u našem Domu je obnovljena prostorija D3 gdje se možemo zabavljati, družiti i provoditi svoje slobodno vrijeme. Također nakon drugog mjeseca plesna i glazbena sekcija će moći imati svoje mjesto za vježbanje.

Andrea Rumenović, 1.11.2012.

Ispeci pa reci

(domski biseri)

*

Prof.: Kakav bi to bio turizam da vi idete na maturalac?

Žana: Alkoholni.

*

Dejana R. : Neće mi fejs na mobitelu, možda je nestalo struje po cijelom Karlovcu.

*

Megi: Žana, u što se ti pretvaraš?

Nina: U Anamariju.

*

Katarina C.: Joj, ja ne znam jesam ja zakopčala ormar?!

*

Anamarija: Idi pa vidi.

Žana: Ne da mi se.

Anamarija: Znam da ti se da, ali si lijena.

*

Pričamo horrore u mraku.....

Anamarija: E, jesam vam ispričala kako je krmača napala mog brata.

*

Megi: Nešto je bijelo prošlo, al polako...

*

Vilma: Baš je jako topla ova pizza kad je vruća.

*

Megi i Žana pričaju o hrani.....

Anamarija: Ajd' prestanite o hrani, jeste svjesni da ću vas sve pojest.

*

Megi: Ne bojimo se mi nikoga, treba da se nas boje.

*

Baka (neka tamo): Oš' sjest?

Anamarija: Oć da!

*

Anamarija: Žana, glupa si.

Žana: Hvala na kontinentu.

*

Patricia M.: Ja da sam besmrtna ja bih se ubila!

*

X: Anamarija

Anamarija: Nema me kod kuće!

*

Megi: To smrdi.

Žana: A mozak ti smrdi

Megi: A normalno, kad je istrunuo.

*

Prof. iz povijesti: Što je to sramotni mir?

Anamarija: Mir koji je potpisan sramotom.

*

X.: To Mislave!

Vilma: Koji Tomislav?

I onda sam se probudio/la...

O čemu sanjaju naši gušteri? Imaju li noćne more? Ili neke lijepe snove? Dali smo im zadatak napisati nešto o svojim snovima, sanjaju li o velikim postignućima ili tajanstvenim ljubavima, jesu li njihovi snovi ostvarivi? Pročitajte sami...

Moj najčudniji san

Od svih želja koje imam jedna od najnedostižnijih je otići na put u Svemir. Kako sam se sve češće razmišljala o njoj, jedne večeri ušla je u moj san.

Bilo je to jednog običnog dana kada smo krenuli rano u zoru. Uglavnom, najviše čega se sjećam bilo je hodanje po Marsu. Istraživali smo sve do zadnjeg detalja te smo se sve više i više udaljavali od baze. Odjednom sam skočila u vis više nego što je bilo dozvoljeno te me, kad sam ponovno zakoračila, nešto odbacilo. Sve me brže i brže, bez ravnoteže udaljavalo od tla, bez ičega za što bih se mogla primiti. I tako sam se probudila sva utrnula od straha što će sljedeće biti.

M.Ž.

Čudan san -

Bila je to noć kao i svaka druga provedena u Učeničkom domu. Večera, kupanje, pranje zubi te malo smijeha s cimericama prije spavanja. Klasična večer. Mislim da sam te noći jako brzo zaspala i nisam čula sve zezalice svojih prijateljica.

Sjedila sam u vlaku i putovala kući nakon otkaćenog tjedna smišljajući kuda s prijateljicom u šetnju. Uzela sam stvari i izašla na stanicu pogledom tražeći tatu koji me je trebao dočekati kao i svaki put. Nije ga bilo. Nije bilo nikakve gužve da ga ne bih vidjela. Praznim pogledom ugledala sam susjeda te ga upitala za prijevoz ako idemo u istom smjeru. Nije bio nikakvih problema jer i on je s posla išao kući. Vozeći se u automobilu, pokušavala sam dobiti mamu, ali nitko se nije javljao. Lagano se strah pretvorio u paniku, ali umirile su me susjedove riječi da je možda imala neodgodivog posla. Hm, toliko neodgodivo da me zaboravila na stanici, sumnjam. Nešto nije u redu.

Stigli smo, susjed me ostavio pred kućom. Nitko me nije dočekao. Čudno. Gdje su svi? Sa strahom sam gazila stepenicu po stepenicu očekujući bar neki šum. Ništa. Vrata su otključana. Kuća je prazna. Možda su vani. Ne, otišli su i ostavili me. nema stvari, nema omiljenih igračaka po podu, nisu upaljeni crtići. Sad sam sigurna, moja obitelj je pobjegla od mene. Ali zašto? Zato što sam bila toliko euforična zbog odlaska od kuće, zato što sam mislila da mi neće faliti. Počela sam vrištati, dozivati ih, ali ništa...

Sjedim na krevetu, gledam oko sebe, tražim ih. U sobi sam, u Domu sam, cimerice spavaju. Pa to je bio san. san koji me probudio i pokazao mi ono najvrednije u mom životu, moju obitelj. Hvala Bogu pa je danas petak i idem kući, ali najprije idem nazvati tatu da me ne zaboravi dočekati na stanici. Ma to uopće nije potrebno, on to ne može zaboraviti. Uvijek dođe sat vremena ranije.

Žana Josipović

Najstrašniji san

Prvi je dan škole. Ustala sam, obukla se i krenula. Kao i uvijek išla sam prema kući svoje najbolje prijateljice Eme. Ali, ona nije bila kod kuće.

Došla sam u školu. Pitala sam sve jesu li vidjeli Emu i svi su me čudno gledali kao da pitam postoje li vile i zmajevi. Nisam znala što se događa pa sam pitala profesoricu, ali ni ona se nije sjećala Eme. Nastava je završila i ja sam požurila kući.

Odlučila sam opet otići do Eme, ali ovaj put nije bilo ni kuće. Tu je bila samo jedna porušena garaža.

Odmah sam otišla svojoj kući i pitala sam mamu sjeća li se ona Eme. U trenutku kad mi je počela pričati čula sam neki čudan zvuk i odjednom se pojavilo svjetlo.

To je bila mama, došla me probuditi, čak prije alarma. Odmah sam nazvala Emu da se uvjerim da je to bio samo san. Kad mi se javila pao mi je kamen sa srca. Više nikad ne želim sanjati takav san.

Selma Keranović

Moj san

Jedno jutro sam se probudila, spremila se i otišla u školu. Sa školom smo taj dan išli na izlet. Išli smo posjetiti drugu školu i Dom. U tom smo Domu trebali ostati dva dana.

Zadnju noć su nam pripremili jedno iznenađenje. Rekli su nam samo da se spremimo i siđemo u prostoriju u kojoj je bilo to iznenađenje. Dok smo ulazili sve je bilo mračno. Kad smo svi sjeli na svoja mjesta zastori su se razmaknuli i izašli su oni... ONE DIRECTION...

Počeli su pjevati svoje pjesme, a ja nisam mogla vjerovati da su to oni. Bila sam presretna. Kad je završio njihov koncert, slavlje se nastavilo. Svi smo se upoznali s njima.

Na kraju smo morali svi napisati svoja imena i staviti ih u jednu kutiju. Iz te kutije su oni trebali izvući dvije osobe koje će ići na njihovu turneju po Londonu. Izvukli su moju prijateljicu i kad su izvukli moje ime počela sam vrištati. Vrištala sam tako jako da me mama morala probuditi. Na kraju sam shvatila da je to bio samo san.

M.T.

Mobitel

Jednu noć sam bila sanjala da sam prodavala mobitele. Kupac me tražio jedan mobitel i ja sam otišla po njega, i kako sam to sanjala tako sam mjesečarila i uzela svoj mobitel i otišla u kuhinju te ga zatvorila u frižider i vratila se u sobu i opet legla. Kupcu sam dala traženi mobitel, a onda mi se zahvalio i otišao.

Ujutro kad sam se probudila tražila sam mobitel, ali uzalud. Tek navečer kad sam bila gladna, otišla sam si napraviti sendvič. Kad sam otvorila frižider vidjela sam svoj mobitel, uzela ga i pitala brata što moj mobitel radi u frižideru? On se počeo smijati i ispričao mi je kako sam uzela svoj mobitel i nekuda otišla, a kada sam se vratila da sam u snu rekla: „Hvala doviđenja.“ Dok mi je to pričao nisam vjerovala što sam napravila.

Laura

Najljepši san

Sve oko mene je rozo. I krevet i zidovi i pod i sve je rozo. Mislim da sam u nekom Barbie svijetu. Čujem kako dovikuju: „Probudila se, pitajte treba li joj što?“. Pitala sam ih: „Gdje sam ja, što ja tu radim, zašto je sve rozo?“. Odgovorili su mi, princezo, kakva su to pitanja, požurite se sa spremanjem, čekaju Vas u dvorani. Otvorila sam ormar da uzmem svoju haljinu, ali kad sam otvorila vidjela sam tajni prolaz. Zakoračivši probudila sam se i shvatila da ustajem iz kreveta.

Nikolina Cindrić

Noćna mora

„Mrak je, ništa ne vidim! Želim van odavde, gušim se! Pustite me van!“ Lutam po prostoriji, ali ne nalazim izlaz. Nema izlaza! Ja tonem sve dublje u mrak i polako nestajem... Nema ni prozora ni sunca ni pjeva ptica, samo tama i ništa drugo! Tama je obuzela moje srce i ne mogu izgovoriti niti najmanju riječ, nema ničega, samo tama! Već sam dugo u tami, a moje se oči i dalje nisu privikle na tamu, i dalje ništa ne vidim. Nema prostorije, nema zidova, nema vrata da izađem odavde, sve je tamna i mrak... Tonem sve dublje, sve dublje i dublje i nema me! Ali kao da još nije sve gotovo, kao da ima još nečega, nečega što ne razumijem, nešto neshvatljivo, misteriozno...

Tamara Lašak

Lijepi san

Jedne tužne noći otišla sam ranije spavati. Polako su mi se sklappale oči i polako sam zaspala.

Brzo je prošla noć i probudila sam se. Brzo sam se spremila i krenula u školu no netko mi je stao na put. Došao je neki tip sa smeđom odorom i rekao mi je: „Ti si prva cura koju sam sreo jutros s kovčavom kosom, pozivam te na razgledavanje Londona, s tobom idu neke cure također s kovčavom kosom, koje sam sreo ovih dana ujutro. Sveukupno Vas je šest. Krećemo sljedeće jutro, neće vas biti tjedan dana. Odmah sam javila roditeljima i rekli su mi da mogu otići.

Spremala sam se cijeli dan i napokon je došao sutrašnji dan. Išla sam prvi put avionom, bilo je super i stigli smo napokon. Otišli smo se raspakirati u La Pahsa hotel. Rekli su da idemo prvo pogledati londonski Big Ben i otišli smo do Big Bena autobusom na dva kata. U autobusu su bili slavni pjevači One Direction, vrisnula sam kad sam ih ugledala, njihov pjevač Zayn mi je namignuo i pozdravio, sva sam pocrvenila, nisam mogla vjerovati. Pjevali su u autobusu moju najdražu pjesmu Little Things. Mario (tip sa smeđom odorom) rekao nam je da ćemo ih upoznati i da ćemo biti u njihovoj vili. Bile smo presretne. Ja i Josipa (jedna od cura s kovčavom kosom) pričale smo o tome cijeli dan. Rekla mi je da joj je najdraži pjevač One Directiona Liam, a ja sam rekla da je Zayn.

Pogledale smo Big Ben i otišle u najbogatije ulice u Londonu. Tamo je živjelo dosta poznatih osoba, pjevača i glumaca. Došli smo do vile od 1D (One Direction), gdje smo morale odabrati stolicu od jednog najdražeg pjevača 1D, sva sreća pa smo svi imali stolicu, nije bilo tuče. Naravno, ja sam odabrala Zaynovu.

I morali su i 1D-i uzeti neku svoju stolicu i sjesti pokraj nas koje smo odabrale njihove stolice s njihovim natpisom. Zayn i ja smo se sprijateljili i pričali smo cijelo vrijeme, rekao mi je da sam mu

lijepa. Ubrzo smo morali u svoje hotele. 1D-i su nas pozdravili i zagrlili. Zayn mi je šapnuo da sutra u 21:00 dođem na neki trg. Ja sam pristala i jedva sam čekala da odemo. Sljedeće jutro sam se spremala cijelo vrijeme za njega i došlo je napokon 20:30 i morala sam krenuti.

Čekao me na tom trgu, zagrlio me je odmah. Krenuli smo u šetnju, pričao mi je da mu se jako sviđam i da bi volio da budemo zajedno, da ne možemo jer sam ja u Hrvatskoj, a on je u Engleskoj. Shvatila sam to i rekla sam mu da je sve o.k. i da ćemo se družiti još ova tri dana. Rekao je da se ne možemo družiti ta tri dana jer ide na koncert u New York i neće ga biti tjedan dana. Rekla sam da nema veze mada sam bila tužna. Dalje smo se šetali gradom i držali za ruke.

Morali sam otići, približio mi se i krenuo me poljubiti, no netko je zazvonio na vrata i probudila sam se. Bila sam tako ljuta, sve se tako stvarno događalo. To mi je jedan od najljepših snova.

Viktorija Matanić

Avioni

Oduvijek sam voljela avione. Dok sam bila mala, kad nisam mogla zaspiti brojala sam avione u oblacima. No, jedne noći avioni su došli u moj san.

Sanjala sam da sam za svoj 12. rođendan dobila jedan veliki avion. Odlučila sam sve svoje prijatelje pozvati da se provozaju sa mnom. Išlo ih je samo petero, zato što su se ostali bojali jer sam ja upravljala. Jednog lijepog sunčanog dana okupili smo se u mom dvorištu i krenuli na put. Bio je to lijep osjećaj prve dvije minute dok nisam shvatila da ne znam voziti.

Kad smo stigli na oblake nismo znali kako sletjeti pa smo se svi složili da skočimo. U avionu nije bilo padobrana pa smo morali skakati bez njih. Bio je to najgori osjećaj u mom životu. Dugo sam tako letjela u oblacima. Odjednom sam se spustila na zemlju, ali ništa mi se nije dogodilo.

Preživjela sam. Onda me mama probudila iz sna i pitala što radim na podu ispod kreveta.

Josipa

Pitali smo naše maturantice i maturante

Što će ti ostati u sjećanju kada odeš iz Doma?

Damjan Budiselić: Ostat će mi u sjećanju moje sobe: soba 14, soba 15, soba 18, soba 6 i naravno sobe od mojih dragih prijateljica: soba 2, soba G1, soba 3 (Š <3), soba 4, soba 5, soba 15, soba 18. Moje najdraže odg. Astrid, odg. R.R., odg. Kruna, odg. Nensy, odg. Marina, odg. Anđa, odg. Marinko, odg. Grgas, odg. Fogina, odg. Renato i na kraju moja najdraža odg. Natalija. U sjećanju će mi ostati moj najdraži trener šaha koji je ujedno i ravnatelj, a to je gospodin Saša Salaj. Ujedno će mi nedostajati oko 30 mojih bivših cimera i svađa s odg. Nenom. Naravno kafe bar Seven zbog kojeg sam dobio opomenu. Uz sve to falit će mi moja Ivana Žanić s kojom sam se uporno svađao, prepirao, tukao. Falit će mi i ostatak Doma ☺

Crljenjak Željko: Državna Domijada na kojoj sam bio dvije godine zaredom.

Čakalić Dominik: Pobjede na turnirima i Domijadama i druženja s frendovima.

Dolić Dragan: Nakon odlaska iz Doma sjećat ću se svoje sobe 20, mojih dragih prijatelja van Doma. Moja odg. Anđa će mi ostati u sjećanju te ostali članovi Doma.

Drpa Milena: Odlasci na državne Domijade posebno prvu godinu. I naravno to što sam upoznala svoju sadašnju najbolju prijateljicu Didy, prošlogodišnju maturanticu, a također i sve cure iz moje sobe: Edita, Kristina Š., Kristina B., Biljana, Iva, Matea ☺

Đaković Danijela: <3 ADRI <3 Stečena prijateljstva...događanja u Domu ☺

Mačić Goran: Plazma na odjelu, zajednički tv prostor, voljeni cimere (određeni)

Marević Luka: Druženje s ostalim učenicima.

Marijanović Biljana: Nakon odlaska iz Doma u najljepšem sjećanju će mi ostati: pa ne znam, vjerojatno sve... KRATKI izlasci, odlazak na Domijade i sakrivanje sokića pod krevet, u ormar, pod jastuk itd... al' to naravno naši dragi odgajatelji „ne znaju“. Zatim glasni razgovori nakon deset navečer, jutarnje buđenje naše najdraže odg. Nancy, nepospremljeni stolovi, a tek ormari... Dugi redovi za tuširanje u pola deset navečer kad se vratimo s kava, spojeva itd... Zatim naši voditelji folkloru Dražen i Marko zahvaljujući kojima sam bila na tri državne Domijade do sada... Najviše se sjećam prve godine, prve Domijade u Umagu... Kristine Božić, Milene Drpe, najviše Kristine Šubić (ona zna zašto), one su bile moje prve cimere u sobi, uz naravno Editu Pavlinić (našu prumicu) i Mateju Čališ. Koliko se toga samo izdogađalo... U drugoj godini moja Iva Domišljanović, godinu nakon toga Martina Sabljak... To su sve moje cimere, neke bile i neke još uvijek jesu... Puno smo toga

skupa dijelile, svađale se, mirile, plakale, smijale se, veselile, tugovala, ali svuda polako svemu tomu dolazi kraj... A kad sve završi ostat će nam samo sjećanja... A sjećanja je puno previše da ni u cijeli roman ne bi stalo... zato ću ja sad stati pisati jer nema smisla nešto opisivati... to se treba proživjeti, a mi smo svoju priču u ovom Domu proživjele...

Mateša Denis: Moje domske ljubavi, kartanje bele, smišljanje izgovora zašto spavam za vrijeme učenja...

Mateša Nikolina: Moje drage cimere i svi trenuci provedeni s njima! ☺

Miličević Mirjana: Moja obožavana soba 2 koja me trpila u svim mogućim raspoloženjima, smijala se i plakala zajedno sa mnom. Također ću se sjećati „milog“ glasa odgajatelja u ranim jutarnjim satima. :D

Možgon Jurica: Soba 26 i cimere iz nje.

Obrovac Mario: Svi cimere, zabave na Domijadama, nedjelje, i puno lijepih stvari.

Pajnić Igor: Soba 25, domska sarma

Paulić Adrijana: Prije svega sva prijateljstva i naravno moja Danijela, odgajatelji, i naravno domski čaj!

Pavlič Katarina: Moja najdraža soba 4, cure iz nje, naravno moja najdraža odg. R.R. i ostala ekipa odgajatelja, falit će mi Sabljakica, Mancika, i ostatak ekipe, naravno Rebeka, Bolta, Matak, Musa, Kranjčević i Gušić.

Pavlič Matija: Moja najdraža odg. Nancy, soba 12 i 13... itd.

Požega Ivana: Novi prijatelji, odgajatelji, hrana ☺, moje najbolje cimere iz sobe 4 (nove i stare), prošlogodišnji maturanti, moji dragi dečki iz dramske i plesa, a posebno moj Mancika <3

Salopek Milan: Prijatelji i škola.

Skender Marin: Ekipa i naj cura, zna se koja :P

Špoljar Matteo: Produženi izlasci.

Šubić Kristina: <3 Gordan Vučković, moje cimere (Edita, Martina, Mateja, Milena, Biljana, Kristina, i šećer na kraju- Iva), Umag 1. godine, rasprave s odg. Nenom <3

Zrinski Renato: Denis Mateša, odg. Nena, druženja u arboretumu, Sevenu, Straži, odg. Kruna

Žanić Ivana: Svi ovi prekrasni ljudi za koje sam imala sreću da ih upoznam počevši od moje sobe (Šokano, Ines, Milana, Mihajlo, Dedžo, Kate, Doris, Vilma, i Ivša ☺...) Sve Domijade i turniri, nestašluci koje sam uspjela napraviti, oni sastanci na hodniku s Jakovom i Obrovcem, sastanci u 6:30 sa jedinom R.R., sva ona malena maltretiranja gušterica, zabave u blagovaonici, svi bivši maturanti i maturantice, a najviše će mi faliti: „Žana, nek' me nazovu roditelji“.

Evo što nam poručuju:

Crljenjak Željko: Čuvajte se ☺

Čakalić Dominik: Iskoristite svaki trenutak proveden u Domu.

Dolić Dragan: Uzda se u se i u svoje kljuse.

Drpa Milena: Vrijeme brzo prolazi zato budite brži od njega!
Iskoristite život da on ne iskoristi vas!

Đaković Danijela: Hvala svim odgajateljima i ravnatelju ☺ Za nove učenike imam jednu poruku: U početku će biti teško, ali poslije ćete shvatiti kako će boravak u Domu biti razdoblje u vašem životu koje ćete pamti po lijepim prijateljstvima i još puno zanimljivih stvari :D

Mačić Goran: Ćao

Marević Luka: Živi, radi, uživaj, ali prvo uživaj!

Marijanović Biljana: E pa dragi moji, što da vam kažem? Uživajte dok možete jer ove 4 godine prolete kao vjetar... Okreneš se i već si na kraju... Zato učite, slušajte naše drage odgajatelje i naravno zabavljajte se. Nipošto nemojte lagati jer prije ili kasnije sve izađe na vidjelo. Nemojte kasniti u Dom, jer ćete morati čistiti... Nije sve u Domu divno i krasno, ali vjerujte kada dođe kraj htjet ćete još jednom proživjeti sve to ispočetka... Možda ćete napraviti pokoju grešku, ali nemojte žaliti ni za čim jer jednom se živi... jednom u životu imaš priliku biti u Domu, ići u školu, zabavljati se, biti bez obaveze, raditi što želiš... jednom imaš priliku i nikad više... Zato je uzmi i iskoristi najbolje što znaš...

Mateša Denis: Zaboravite loše trenutke, pamтите lijepe. FALIT ĆETE MI <3

Mateša Nikolina: Ove četiri provedene godine u Domu su mi donijele pozitivno iskustvo, nadam se da će se nadolazeće generacije isto tako osjećati ugodno. Uživajte i lijepo iskoristite svaki dan.

Obrovac Mario: Ustraj u onome što želiš jer bi se lako moglo ostvariti.

Paulić Adrijana: Pamet u glavu prije svega jer ovo su najbolji dani pred vama! ☺

Pavlić Katarina: Sve što je lijepo kratko traje. Ćaopusabok

Pavlić Matija: Hvala na pozornosti i doviđenja.

Požega Ivana: Ljudi zabavljajte se, nemojte se živcirati zbog gluposti, slušajte odgajatelje i poštujujte ih jer nikad ne znate kad će vam trebati njihova pomoć. Iskoristite svoje vrijeme koje provodite u Domu na najbolji mogući način jer vjerujte mi kad vam kažem da će vam jednom sve to faliti i bit će vam žao što ste tako brzo morali otići. Eh da, poruka novim curama: „Pazite kako se ponašate prema starijim curama!“

Salopek Milan: Pazite što radite.

Skender Marin: Ako sam uspio ja uspjete valjda i vi.

Solar Krešimir: Sretno!!

Špoljar Matteo: Bori se za svoje stavove i ne daj mira odg. Neni hahahaha

Šubić Kristina: Ne dopustite da vas odgajatelji našivciraju, preduhitrite ih. Ako konzumirate alkohol, prestanite to, šteti zdravlju!

Zrinski Renato: Uživajte dok ste mladi

Žanić Ivana: Iskoristite svaki, ali baš svaki trenutak u Domu. Brzo će doći i vaši maturantski dani, a onda će te vidjeti da su prošle četiri godine i da se više nikada nećete vratiti

Maturantice i maturanti 2012./2013.

1. odgojna skupina: Radmila Rade, prof.

1. Mateša Nikolina, ekonomski tehničar
2. Miličević Mirjana, frizer
3. Pavlić Katarina, frizer
4. Požega Ivana, medicinski teh.
5. Žanić Ivana, fizioterapeut

2. odgojna skupina:

Krunoslava Dragojević Vukmirović, prof.

1. Mačić Goran, građevinski tehničar
2. Mateša Denis, šumarski tehničar
3. Obrovac Mario, građevinski tehničar
4. Zrinski Renato, šumarski tehničar

4. odgojna skupina: Astrid Pavletić, prof. i Renato Puškarić, prof.

1. Možgon Jurica, mesar
2. Pajnić Igor, veterinarski tehničar

5. odgojna skupina: Anđelka Badovinac, prof.

1. Dolić Dragan, keramičar
2. Skender Marin, šumarski tehničar

6. odgojna skupina: Nevenka Brnardić, prof.

1. Budiselić Damjan, fizioterapeut
2. Crljenjak Željko, šumarski tehničar
3. Čakalić Dominik, šumarski tehničar
4. Drpa Milena, šumarski tehničar
5. Đaković Danijela, opća gimnazija
6. Marević Luka, hotelijersko turistički komercijalist
7. Marijanović Biljana, jezična gimnazija
8. Paulić Adrijana, veterinarski tehničar
9. Pavlić Matija, šumarski tehničar
10. Salopek Milan, šumarski tehničar
11. Solar Krešimir, šumarski tehničar
12. Špoljar Matteo, šumarski tehničar
13. Šubić Kristina, jezična gimnazija

Urednički kutak

Patricia Marijanović i Željana Vrbić

Prije nego počneš tražiti sreću, razmisli, možda si već sretan

Koliko sam samo puta u životu pomislila da sam sretna? I baš tada proces se obrne poput povratne kemijske reakcije. Koliko smo puta žudjeli kad bismo čuli preko medija o nečijem dobitku na lutriji? I to upravo radimo, žudimo za materijalnim stvarima. A svi dobro znamo da se sreća ne može kupiti novcem.

Zasljepljeni „superurbanim“ stvarima koje svakodnevno vidamo po ogromnim izlozima, reklamama i televizijama ne gledamo i ne tražimo sreću u malim stvarima. Ona je uvijek tu, iza svakog ugla.

Vratimo se u prošlost. Tad neotkriveni kontinent, Amerika. Pleme Indijanaca. Za njih je pojam sreće bio običan ljetni pljusak, pojava duge, miris prirode, jutarnja rosa, zebrine pruge... što se danas dogodilo s tim? Poput upregnutih konja gledamo samo naprijed umjesto da otvorimo svoje oči i proširimo vidike. Možda bi i tada pronašli svaki put u nečemu nešto, a to nešto pružilo bi nam sreću. Nisu ni danas djeca kao što su nekada bila pa da se vesele kišnoj glisti nakon proljetnog pljuska, nego vuku roditelje u šoping centre po novi mobitel ili laptop. Jer nije sretan 'ko puno ima, sretan je onaj 'ko malo treba, ne da se sreća zlatom kupiti. Sva blaga svijeta ništa ne vrijede, jadan je onaj kog vrag zavede a cijeli život samo dukate na hrpu sprema, badava mu sve kad u duši mira nema.

Čovjek jednostavno treba biti sretan sa svime što ima i ne uspoređivati se s drugima, ne natjecati se sa susjedima. Ako je čovjek zadovoljan sa malim stvarima i prihvati život onako kako dolazi, u srcu postaje zadovoljan i sretan.

Željana Vrbić

Od Vrbovskog do Udbine, sve do Posedarja

Škola je završila. Planovi za ljeto su počeli. Željana i ja smo još u zimi razmišljale da bi provele par dana na ljeto zajedno. Nisam znala kad će ona doći u Vrbovsko, ni kada ću ja ići na Udbinu.

I tako dok smo razgovarale, kao i svaku večer, na telefon, na brzinu smo se dogovorile. Željana dolazi u Vrbovsko ovu subotu.

Bilo mi je tako drago što dolazi. Nismo se vidjele možda dva tjedna, ali za nas je to puno.

Subota je napokon došla, krenuli smo po Željenu. Morali smo ići u Karlovac jer nije drugačije mogla doći do Vrbovskog. Došla je. Počele smo naravno pričati o svemu. Dok je moj dida pažljivo slušao samo da bi saznao nešto. Haha. Jedna od naših tema bila je subotnji izlazak. U planu je bila Ravna Gora. Kada smo došle u Vrbovsko bilo je podne, sunce je bilo visoko na nebu, ali to nas nije spriječilo da prošetamo malo. I tako dok smo mi pričale i šetale, Željana je komentirala kako nema puno ljudi na ulicama, i tako dok je ona o tome pričala skoro ju je auto pokupio (haha, okej, nije smiješno sada, ali trebali ste to vidjeti, pa bi se nasmijali). Vratili smo se u kuću, i naravno ja sam morala moliti tatu da nas vozi u Ravnu Goru, i kako to obično biva, dobila sam ono što sam htjela.

Polako smo se počele spremati oko 17h, plan je bio da se u 20h krene, naravno ništa nije išlo po planu, moja prijateljica Tanja je po običaju kasnila. Pa smo krenule oko 21h. Došli smo u Ravnu Goru, nismo znale kuda krenuti, pa smo otišle u prvi kafić kojeg smo vidjele. Tamo je bio prošlogodišnji maturant Filip Kranjčević koji nas je naravno počastio pićem. U drugom kafiću smo vidjeli većinu sadašnjih učenika sa kojima nikada prije nismo ni pričali, ali i to se promijenilo.

Nedjelja, zvoni telefon rano ujutro -12:30 h - no za nas koje smo došle u 1 ujutro doma, rano ujutro je. Zove moja sestra Kristina. Vodi nas na bazene. Rekli smo joj da ne idemo, ali nije nas shvaćala ozbiljno pa je ipak došla po nas. Na kraju nas je probudila moja nećakinja Nicole, koja me nije dugo vidjela pa nije prestajala ponavljati: „Teta, teta, teta, teta.“ A naravno Željana i ja joj nismo mogle ništa, jednostavno smo se pomirile da moramo ići. Zapravo nam je dobro došlo. Bar smo se razbudile. Poslije kupanja u planu je bilo otići sa Tanjom na piće da prepričamo sve što je bilo prethodni dan vani. Uh, nakon razgovora s Tanjom dobro smo se ismijale.

I tako su dani prolazili, u Vrbovskom nije bilo ničeg zanimljivog. (haha). Četvrtak. Dan za polazak na Udbinu. Veselila sam se tome, iako nisam tamo znala nikoga. Ali nije ni Željana u Vrbovskom, pa nema veze. I nakon dva i pol sata vožnje napokon smo došli na Udbinu. Svidjelo mi se, malo je, manje od Vrbovskog. Ali zato u svakoj ulici ima djece. Dočekala nas je njezina mama, tata i Ivona (sestra, prošlogodišnja maturantica). Naravno bile smo gladne od duugog puta. Pojele smo i dogovorile se da ćemo ići igrati odbojku sa dečkima. Okej, kao prvo bilo mi je čudno da netko još uvijek igra odbojku sa 16 godina u 8 sati navečer. Obično svi idu piti i pušiti u to vrijeme. Ali stvarno, došli smo tamo i igrali smo odbojku, kasnije smo kartali i tako je prošao moj prvi dan na Udbini.

Svi dani su bili skoro isti, osim jednog, dogovorili smo se da ćemo ići van. Uglavnom, Željana i ja smo došle doma oko 1, pola 2. Nismo spavale cijelu noć. A ujutro u 6 smo išle sa Josipom (Josipa Barić, 3.odjel) na upise u Karlovac. Vidjele smo naše drage odgajateljce. Ja sam pokupila svjedodžbu, i krenuli smo na Udbinu. 2 sata vožnje autom, najgori trenutci u mom životu, neću vam reći zašto. Malo maštu uključite. ;)

I tako su nam dani na Udbini prolazili, u smijehu (u mom slučaju smijeh je popraćen suzama, ali onim radosnicama). Dok sam bila na Udbini plan je bio dobiti lijep ten. Išli smo na more pa sunčanju nije bilo kraja. Bili smo u Posedarju, iako je meni voda tamo preplitka, ostali su uživali. More je bilo toplo, s punoo mulja.

Cijelo vrijeme sam mislila kako sam već dobila lijep ten. Ali kad smo došli kući, nije bilo tako lijepo, nisam bila tamna nego sam bila crvena. ☹️ haha. Strašno! I tako su nam prošla skoro dva tjedna. Planovi za ovo ljeto još nisu počeli, ali za zimu jesu. Tako da, bilo nam je tako lijepo da ćemo sve ponoviti.

PS: Ovo vam je dokaz da i u Domu možete naći prave prijatelje. Nije bitno koliko daleko su od vas, uvijek postoji način da ih posjetite, i da se sa njima nasmijete isto onako kao i kad ste u Domu. ☺️ <3

Patricia Marijanović

Kutak knjige i filma

1913. iz pera Ivane Brlić Mažuranić nastao je roman o dječaku - malenom kao lakat i veselom kao ptica: Šegrtu Hlapiću. Od tada, priča o avanturama ovog dječaka su nezaobilazan dio odrastanja svakog djeteta u Hrvatskoj.

„Ovo je pripovijest o čudnovatom putovanju šegrta Hlapića.

Hlapić je bio malen kao lakat, veseo kao ptica, hrabar kao Kraljević Marko, mudar kao knjiga, a dobar kao sunce.“ A jer je bio takav, zato je srećno isplivao iz mnogih nepravilika.

Hlapićevo putovanje bilo je isprva tako lako kao dječja igrarija, pa će čitatelji na početku ove knjige reći: "Što će Hlapiću tolika mudrost i tolika hrabrost na ovako laku putovanju? Zar on treba toliku hrabrost da povede upregnutog magarca na uzdi? Ili treba svoju mudrost da traži izgubljene guske?"

No poslije je Hlapićevo putovanje bivalo sve teže i sve opasnije, kako to već češće biva. Pa kad čitatelji ugledaju maloga Hlapića u velikoj pogibljivi i teškim nepravilicama, reći će oni: "Zaista je dobro učinio Hlapić što je za svaku sigurnost ponesao sa sobom puno dobrote, mudrosti i hrabrosti kad se u ranu zoru otputio u svijet."

Pa upravo zato svršilo se na koncu sve onako kako je najbolje bilo.

No zato ipak neka nitko ne pobjegne od svoje kuće. Nikomu nije tako zlo kako je bilo Hlapiću kod majstora Mrkonje, a bogzna bi li svaki bio takve sreće na svom putu kao Hlapić. Čudit ćete se ionako da se i po njega sve tako dobro svršilo.

Sjednite dakle na prag i čitajte! „

Upravo ovaj roman i zajedničko čitateljsko iskustvo jedna je od onih nevidljivih spona koje nas povezuju od najranije dječje dobi. Šegrt Hlapić općeprihvaćen je junak djetinjstva hrvatske nacije, a "Čudnovate zgrade šegrta Hlapića" najobjavljaniji hrvatski dječji roman (i, vrlo vjerojatno, ne samo dječji). Objavljena su dva izdanja na engleskom, tri izdanja na kineskom, osam izdanja na japanskom, izdanje na esperantu, dva bengalska izdanja, vijetnamsko, sedam slovenskih izdanja, itd.

Ivana Brlić Mažuranić ime je koje već desetljećima obilježava naša djetinjstva i obogaćuje našu maštu. Stvorila je djela neprolazne vrijednosti na kojima joj mogu zavidjeti mnogi narodi koji su

podarili čovječanstvu, posebno dječjoj književnosti, vrhunska umjetnička djela.

Rođena je 18. travnja 1874., u znamenitoj građanskoj obitelji. Djetinjstvo je provela u Ogulinu, Karlovcu i Jastrebarskome. U osamnaestoj se godini udala i preselila u Slavonski Brod (tada Brod na Savi), gdje je živjela obiteljskim životom, posvećena majčinstvu, obrazovanju i književnomu radu. Govorila je engleski, njemački, ruski i francuski, na kojem su nastala i njezina prva djela.

Počela je pisati vrlo rano, ali prvi su joj radovi objavljeni tek početkom dvadesetoga stoljeća. Zbirku pripovijedaka i pjesama *Valjani i nevaljani* objavila je 1902., a pozornost publike skreće 1913. romanom *Čudnovate zgrade šegrta Hlapića*.

Tri godine poslije objavila je svoje najpoznatije djelo *Priče iz davnine*, koje se smatra najboljom hrvatskom zbirkom umjetničkih bajki. Prvo izdanje *Priča iz davnina*, koje se čuva u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu, opremljeno je lijepim ilustracijama u boji Petra Orlića, a treće ilustracijama Vladimira Kirina (1926.), koje su prije toga krasile engleski prijevod tih priča. Poslije su i drugi umjetnici ilustrirali tu jedinstvenu knjigu, koja je jednako privlačila djecu i odrasle zbog svojih estetskih i etičkih poruka.

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, čijom je članicom postala 1937. godine, dva ju je puta (1931. i 1938.) predlagala za Nobelovu nagradu. Ovu veliku obljetnicu će slaviti cijela Hrvatska i to nizom znanstvenih i kulturnih događanja tijekom cijele 2013. godine, pod zajedničkim imenom „Hlapić 2013.“.

13. listopada datum koji se smatra Hlapićevim rođendanom koji će biti vrhunac svega. Tog datuma Ivana Brlić-Mažuranić je dovršila roman o Hlapiću.

Glavni organizator manifestacije je Hrvatska udruga istraživača dječje književnosti (HIDK) uz brojne partnere, a u proslavi će sudjelovati djeca školske i predškolske dobi, knjižničari, istraživači, znanstvenici, književnici, učitelji, odgojitelji, studenti, roditelji, kulturni djelatnici, kustosi, sakupljači zbirki, antikvinari, novinari, zainteresirana javnost.

Središnji dio manifestacije bit će međunarodna znanstvena konferencija „Od čudnovatog do čudesnog“ koja će se održati u Slavanskom Brodu gdje je književnica provela veći dio svog života.

Danas svatko dijete zna za Šegrta Hlapića ponajprije iz dugometražnog crtanog filma koji je snimljen 1997. godine u produkciji Croatia filma, režiji Milana Blažekovića i prema scenariju Paje Kanižaja.

Mislim da je najbolji način na koji svi vi možete proslaviti ovu veliku obljetnicu, osim čitanja knjige, naravno, odlazak u kino na igrani film "Šegrt Hlapić", scenarista i redatelja Silvije Petranovića, koji upravo u vrijeme tiskanja lista treba doći u hrvatska kina.

Andrea Rumenović

Razvoj filmske umjetnosti u međuratnom razdoblju

Danijela Đaković

Završetkom Prvog svjetskog rata, već nekoliko godina nakon mirovnih sporazuma, došlo je do gospodarskog rasta što je uzrokovalo napredak u tehnologiji, znanosti, umjetnosti, književnosti, slikarstvu, filmskoj industriji i dr.

To je razdoblje pojave filmske umjetnosti i animiranog filma te nastanka nekih od najznačajnijih filmskih klasika i animiranih junaka. Prvi svjetski rat zaustavio je razvoj filma koji je izumljen posljednjih godina 19. stoljeća. Zlatno doba filma nastupilo je između dva svjetska rata. U početku je riječ o crno-bijelom nijemom filmu do 1930. kada su veliku ulogu imale mimika, kretanje i geste. Bilježio je prizore iz života s većom slobodom i maštom u prikazu.

Poznatiji filmski redatelji tog razdoblja su Amerikanac David Wark Griffith i Rus Sergej Eisenstein. Griffith režira drame i povijesne spektakle *Rađanje jedne nacije*, *Intolerance*. Utjecaj ekspresionizma vidi se osobito u njemačkom filmu *Kabinet doktora Caligaria* redatelja Roberta Wienea.

Charlie Chaplin jedan je od najpoznatijih likova filmske industrije tog vremena, a proslavio se filmovima *Zlatna groznica* (1925.) i *Moderna vremena* (1936.), dokazujući kako je stroj zarobio čovjeka i ponizio umjesto da mu služi, te *Veliki diktator* (1940.) u

kojem se izruguje nacizmu i ismijava Hitlera u vremenu kada je bio najmoćniji. Najboljim filmom svih vremena smatra se film *Građanin Kane* (1941.) Redatelja Orsona Wellesa. Redatelj Victor Fleming snimio je prvi filmski spektakl u boji *Zameo ih vjetar* (1939.) te glazbenu bajku *Čarobnjak iz Oza* (1939.). Michael Curtis napravio je film ratne tematike *Casablanca* (1942.). Razvoj i popularnost filma rezultirala je 1929. godine uvođenjem filmske nagrade Academy Award, tzv. Oscar.

Tijekom tog vremena razvija se i animirani film čiji su likovi popularni i danas među mladom i starijom publikom. Walt Disney tvorac je filma *Mickey Mouse* (1928.), William Denby Hanna i Joseph Roland Barbera stvorili su crtani serijal *Tom i Jerry*, Pat Sullivan poznat je po animiranom filmu *Mačak Felix*, a Max Fleischer kreirao je *Mornara Popaja*.

Čarolija slame

Danijela Đaković

U srijedu 3. listopada 2012. godine u 19 sati bila sam na otvorenju izložbe „Čarolija slame“ Nikole Fallera u Galeriji Vjekoslav Karas u Karlovcu. Budući da je tema jasna iz naslova „Čarolija slame“, pretpostavljala sam da će glavni materijal biti ta čarobna slama ali nisam očekivala da će skulpture biti tako originalne i precizno napravljene.

Svake godine umjetnici izrađuju različite skulpture od slame od kojih jedna bude ritualno spaljena na kraju izložbe. Ove godine to je bila skulptura ptice Feniks. Ta ptica se obnavlja kroz vatru i započinje novi život. Možda je baš zato Nikola Faller odabrao nju za tradicionalno spaljivanje. Mala masa ljudi, uključujući moju cimericu Adrijanu, odgajateljicu Nataliju i mene, okružila je slamnatu pticu čija je skulptura bila postavljena ispred ulaza u Galeriju. Svi smo čekali da je konačno proguta plamen. No i to se dogodilo kroz koju minutu i Feniks je brzo nestao. Gledajući sve te prekrasne skulpture i Feniksa koji je nažalost izgorio, predočila sam si polja u Baranji koja su prepuna slame nakon žetve.

Prošavši kroz Galeriju nisam mogla sakriti divljenje. Svaku skulpturu sam poslikala kao i skulpture koje su bile od terakote. Najviše mi se pak svidjela skulptura s ljudskim glavama napravljenim od pečene gline – terakote.

Ništa manje lijepe nisu ni skulpture mobitela, pizze, kompjuterskih miševa, napravljenih također iz terakote. Sve skulpture djeluju ugodno i opuštено i stvaraju atmosferu sličnu nekom slavonskom selu u jesen.

Saznavši da je Nikola Faller iz Osijeka i nakon što sam pročitala o njegovom inozemnom školovanju i brojnim uspjesima po Europi drago mi je da se odlučio uspomene iz djetinjstva pretočiti u vrhunska djela, kojima je kod posjetitelja izazvao divljenje i baranjski ugođaj.

Daske koje život znače

Gloria Vuković

“Od E do Z”

Nekolicina učenika Učeničkog doma Karlovac je posjetila Gradsko kazalište Zorin dom. Te večeri se prikazivala komedija „Od E do Z“ u kojoj su glumili naši poznati glumci Enis Bešliagić i Zlatan Zuhrić.

Predstava "Od E do Z" komedija je o tragediji dva glumca koji su nekad bili poznati, priznati i slavni a onda, kako to već obično biva, nestanu sa javne scene i potonu u zaborav. Kako bi se prilagodili novonastaloj situaciji, Enis preživljava tako da po domjencima imitira poznate osobe iz javnog života a Zuhra nastupa kao ulični zabavljač. Nakon nekoliko teških godina, sudbina ih ponovo međusobno spoji u trenutku kad se spletom nesretnih okolnosti, potpuno neočekivano sretnu u pritvoru. Bez svjetla pozornice, u tami zatvora, kroz niz komičnih i urnebesnih situacija pokušavaju zajedničkim snagama isplanirati bolju i sretniju budućnost tj. popraviti opći umjetnički dojam vlastitih karijera

Osobno sam očekivala dosta od predstave jer su likove glumili poznati glumci. Pri ulasku u kazalište primijetila sam kako će se predstava izvoditi pred puno ljudi koji su iščekivali dolazak glumaca na pozornicu.

Već na samom početku predstave moja su se očekivanja ostvarila. Glumci su bili odlični, njihovi skečevi i dosjetke zanimljive nama mlađima, pa tako i onim starijima. Sama predstava je bila odigrana u jednoj ležernoj atmosferi koju je lako prihvatila sva publika.

Sama tema ove predstave nije ozbiljna niti se temelji na nekim stranim pojmovima pa je svojom jednostavnošću zanimljiva.

Kad je predstava završila, glumce smo pozdravili dugim i glasnim aplauzom. Nadam se da će ovakve predstave biti još dostupnije u Karlovcu.

AfriKA – Karlovčani u Africi u drugoj polovini 19. i početkom 20. st.

U Galeriji Vjekoslav Karas u Karlovcu, povodom Noći muzeja, u petak, 25. siječnja, otvorena je izložba „AfriKA – Karlovčani u Africi u drugoj polovini 19. i početkom 20. st.“ Izložba se mogla razgledati do 30. travnja.

Izložbom su se po prvi put zajednički prikazale aktivnosti onih Karlovčana koji su različitim krajevima Afrike putovali u periodu od 1853. do 1902. godine, te impresionirani viđenim pokušali približiti kulturu i život afričkih domorodačkih plemena Europljanima kroz svoje dnevničke zapise, crteže, predavanja, novinske članke, zemljopisne karte te predmete koje su marljivo sakupljali i poklanjali muzejima (karlovačkom, požeškom, zagrebačkom, ljubljanskom, ali i bečkom te berlinskom).

Začuđujuća je činjenica da je nekoliko stanovnika Karlovca, malenog grada s periferije tadašnje Monarhije, u drugoj polovini 19. st. svojim putovanjima i poduhvatima u Africi postavilo temelje hrvatske afrikanistike.

Noć muzeja

Ana Kunštek, Nikolina Cindrić i Doris Lakotić

Svake godine zadnjeg petka u mjesecu siječnju tradicionalno se održava Noć Muzeja u Hrvatskoj. U Karlovcu obilježeno je u Galeriji Vjekoslav Karas i Gradskom muzeju Karlovac.

Stigle smo u Gradski muzej gdje se održavao koncert i tamo smo vidjele afričke plesove, stari bicikl, stare puške, oružje, štapiće za uši, otjerivače zlobe i duhova. Odlučile smo se da odemo i u Galeriju jer je tamo bila i naša docimerica Martina, frizerka, koja je sa svojim razredom prikazivala afro frizure, a tamo smo još vidjele i slamnatu kućicu i putokaze.

U Galeriji smo vidjele i slike grada Karlovca kako je izgledao nekada i kako izgleda sada. Tamo smo još vidjele fotografije poznate braće Seljan (Mirka i Steve Seljana). Tu su još bili i Slovenac Jakov Šašel, Napoleon Lukšić i Jakov Mikić koji su bili poznati potomci poznate karlovačke obitelji Modrušan koji su s Dragutinom Lermanom istraživali Kongo.

Moj kraj Bjelovar

Antun Babić

Dolazim iz Bjelovara, grada u središnjem dijelu Republike Hrvatske. Bjelovar je poznat po kulturnim manifestacijama. Jedna od njih je Terezijana koja se svake godine odvija u šestom mjesecu i traje tri dana. To je događaj koji se održava u čast Marije Terezije, zahvaljujući čijoj je odluci 1756. godine sagrađen Bjelovar. Grad je sagrađen planski, kao i Karlovac, te ima pravilnu kvadratnu strukturu ulica u središtu grada.

Na Terezijani svake godine nastupaju različiti hrvatski glazbeni izvođači što privlači veliki dio posjetitelja. Uz glazbene izvođače ima mnogo sadržaja namijenjenog najmlađim uzrastima, tj. djeci, a najviše ih privlači lunapark kojeg sam i ja kao mali obožavao.

Svoje rođendane uglavnom slavim s prijateljima za vrijeme Terezijane jer se održava samo nekoliko dana poslije mog rođendana. Zabavljamo se uz poznate hrvatske pjevače i u bjelovarskim noćnim klubovima kojih u gradu ima mnogo. Terezijana je daleko najposjećenija manifestacija u Bjelovaru i iz godine u godinu privlači sve veći broj posjetitelja.

Drugo od poznatijih događanja u Bjelovaru je BOK – Bjelovarski odjeci kazališta. Tradicionalno unazad nekoliko godina na BOK-u se održava veliki broj kazališnih predstava na kojima nastupaju neki od najpoznatijih hrvatskih glumaca, pa čak i glumaca iz stranih zemalja. Neki od tih poznatih glumaca rodnom su iz Bjelovara, kao npr. Goran i Bojan Navojec, Mario Mlinarić, Sonja Kovač te Matija Jakšeković, pa im je užitak i zadovoljstvo nastupati u svom gradu.

Bjelovar također ima i mnogobrojne noćne klubove koji pružaju ljudima željnim zabave mogućnost da se dobro provedu, ovisno o svom ukusu, vrsti glazbe i ugođaju koji im odgovara. Neki od tih klubova su noćni klub „IV“, „Panda“, Carica“, „Opium“, „Allegro“, „Havana“ i ostali. Mnoge od njih i sam posjećujem i zabavljam se sa svojim društvom. Meni najdraži je caffe bar – night bar „Allegro“ u kojem puštaju različite vrste glazbe i ugođaj je odličan.

Tijekom vrućih ljetnih dana Bjelovarčani mogu potražiti osvježenje na bjelovarskim bazenima koji su u vlasništvu glumca Maria Mlinarića i također privlače veliki broj građana.

U gradu postoji višestoljetna tradicija proizvodnje mlijeka i sireva pa se Bjelovar ponekad naziva i „gradom sira“. Svi ste čuli za „Sirelu“, jednu od najpoznatijih tvornica sireva u Hrvatskoj.

Zanimljivo je da je rukometni klub Bjelovar osvojio je naslov europskog prvaka 1972. i desetak naslova prvaka države.

Bjelovar nije nešto naročito veliki grad i ne broji previše stanovnika (oko 42 000), ali za svoju veličinu građanima pruža veliki broj aktivnosti i izvora zabave.

grb grada Bjelovara

Plitvička jezera

Gabrijela Turkalj

Živim na Plitvičkim jezerima. Plitvička jezera se nalaze u Ličko-senjskoj županiji. Plitvice su jedno od najposjećenijih mjesta u Hrvatskoj. Sastoje se od 16 jezera od kojih je najpoznatije Kozjak. Spada pod nacionalni park RH.

Plitvice također slove za najljepša jezera u Europi. To je jedna turistička destinacija koja je posjećena u sva godišnja doba pa tako zimi. Zimi se ističe po prekrasnim ledenicama i predivnom krajoliku.

Mjesto u kojem živim se zove Mukinje koje je udaljeno od Plitvičkih Jezera petnaestak minuta. Mukinje se ne ističu po nekim specifičnim stvarima, a vjerojatno ne mogu ni doći do izražaja od Plitvičkih Jezera. Moj kraj je šumovit, pa iz šume možemo uzimati plodove kao npr. kestene, gljive, a šumu se može posjetiti i samo rekreativno jer čovjek se opusti i odmori i fizički i psihički na svježem zraku.

Na Mukinjama imamo skijalište, koje doduše radi svake prijestupne godine. ☺ Preko ljeta se možemo kupati na jezerima Kozjak, Ciginovac... Možete ići jesti u Ličku kuću. Preporučujem vam neke ličke proizvode kao što su pršut, sir, kobasice, savijače od višanja, šumskih plodova. U mom kraju ljudi prave svoju domaću rakiju šljivovaču.

Ako želite izaći negdje van preporučujem vam caffe bar *Stari grad* gdje se okupljaju mladi iz mog kraja. Također možete ići u autokamp Korana na najbolje hamburgere i hot-dog.

Prije nekoliko mjeseci nam je došla obavijest da se na izvoru rijeke Korane ne smije kupati zato što ljudi nemaju svoju privatnost tj. turisti dobacuju ružne komentare, krađu kukuruze, uništavaju vrt...

Za mene je moj kraj najljepši: jezera i šume, livade i rijeka Korana čine moj kraj posebnim mjestom.

Moj hobi: Brodići

Lucijan Šajbić

Prije 3 i pol godine počeo je s izgradnjom brodića, sve je to krenulo od dosade. Da bi napravio brod potrebni su mu nacrti koje kupuje od riječkog Fakulteta brodogradnje.

Da bi bio savršen brod, baš onakav kakav je zamislio potrebno mu je oko pola godine do godine dana truda. Budući da se brodići rade od posebnog drveta, afričke exote, hrasta, bukve. Do ovog hobija ne bi došlo da nije bilo dosade, najboljeg prijatelja i bujne mašte. Brodićima liječi dosadu. Ima veliku podršku svojih roditelja. Ovo ljeto bio je u Francuskoj gdje je na izložbi predstavio svoj - rapsku batanu. Trenutno ima četiri gotova broda: jadranski teretni brod *trabakul*, zatim *štilac*, brod za vađenje tereta i pijeska, pa *batana*, naša jadranska brodicica plosnata dna i ravnih, koso nagnutih bokova koja se koristi za ribarenje na udice i osti, i na kraju *leut*, mali jedrenjak s jednim jarbolom i latinskim jedrom. Još jedan brod je u izradi. Potrebno je i puno financijski ulagati, najviše u alat koji je neophodan.

Možda bi jednom mogao imati i svoju brodogradsku radnju, ali za sad, još je premlad da bi o tome detaljno promislio.

intervjuirala Željana Vrbić

Kickboxing

Simjon Tomljenović

Kickboxingom sam se počeo baviti još u petim razredu. Iz prve nisam znao ništa o tom sportu. Na sve potakla starija sestra, bio sam mlad i trebao sam neki sport čisto za rekreaciju. Roditelji su me naravno podržali u tome.

Trener je živio u Karlovcu, bio je u srednjoj dobi i prilično iskusan. I tako smo pozvani na sastanak u jednom restoranu u Slunju i tamo nam je rekao sve o tom sportu i o natjecanjima. Kickboxing ima pet disciplina "SEMI, LIGHT, FULL, LOW KICK, K1". Rekao nam je da bi za početak počeli sa semi contactom (lagani kontakt). Imali bi opremu; kacigu, štitnik za zube, rukavice, štitnik za genitalije i potkoljenu i kickove za stopala. Znači ne udara se jako, cilj je bio zadati udarac protivniku u glavu ili trbuh sa rukom ili nogom. Ima

jedan glavni sudac i dva pomoćna i boduje se na način da kada se zada udarac u protivnika, sudac kaže "stop" i dodijeli bod pomoću dva pomoćna suca. Udarac nogom u glavu vrijedi dva boda. To je za mene sve zvučalo prihvatljivo pa sam s radošću počeo sa treninzima.

Prvi dan treninga bio je odličan. Prvi dio trčanje i razgibanje te onda snaga pa sparinzi (borbe). Imali smo dva treninga na tjedan što i nije bilo dovoljno za napredak te je trener rekao da vježbamo i kod kuće u slobodno vrijeme. Svaka tri mjeseca imali bi polaganje pojasa; bijeli, žuti, narančasti, zeleni, plavi, smeđi i na kraju crni. Za polaganje smo trebali znati određene kombinacije koje bi nam pokazao mjesec dana prije polaganja i koje smo naporno vježbali.

Počeo sam ozbiljno shvaćati taj sport i naporno ga trenirati. Dosta sam napredovao, kao i sestra, pa smo pozvani na prvo natjecanje. Bilo je u Pakracu, išli smo autobusom nas par kojih smo se pokazali iz Slunja zajedno sa Karlovčanima. Trener već niz godina trenira KBK "Tigar" iz Karlovca te su oni bili vrlo uspješni na svakom natjecanju.

I tako je došao dan taj dan, krenuli smo u ranim jutarnjim satima, atmosfera je bila odlična u autobusu. Na tom natjecanju sam imao jednu pobjedu i jednu izgubljenu borbu, ostao sam bez medalje ali sam se dobro proveo. To mi je samo dalo veću motivaciju za treniranje. I tako sam nastavio trenirati... tu i tamo koje natjecanje i medalja... bilo je odlično.

Nakon godinu dana trener me pozvao na pripreme za Svjetsko prvenstva, na more u Crikvenicu. Ja nisam išao na Svjetsko, ali sam prihvatio čisto da vidim kakvi su treninzi. Išli smo isto sa Karlovčanima i bilo nam je super. Tamo smo se jako zbližili i upoznali i naporno trenirali, čak dva puta na dan. To mi je isto bilo super iskustvo, i dalo mi još veću želju za treniranjem.

Tako je došla i srednja škola, znao sam da ako bih je upisao u Slunju da više ne bih mogao trenirati, te sam odlučio upisati u Karlovcu za građevinskog tehničara. Upisao sam se i u Dom zajedno sa sestrom. I tako sada treniram ovdje u Karlovcu, premda medalje i uspjehe pišem za "Tigar" Slunj. Ovdje sam počeo i sa drugom disciplinom, "light contact" udara se jače i bez prekida, imaju tri suca sa strane koji pišu bodove. U toj disciplini sam uspješniji jer sam prošle godine bio drugi na prvenstvu Hrvatske u Splitu, a ove godine u Karlovcu, prvi na međunarodnom natjecanju.

Najnovije natjecanje mi je bilo u Slavonskom Brodu, prvenstvo Hrvatske gdje sam bio prvi, i dalje treniram punom snagom i svaki dan, te se pripremam za sljedeća natjecanja: Split, Šibenik, Rijeka, također i za Europsko prvenstvo u Poljskoj što će biti i vrhunac moje karijere.

Dejana Rodić

Ja sam odabrala tebe

Ja sam izabrala tebe. Da te volim, da ti poželim dobro jutro i laku noć, da iščekujem minute od tvog dolaska, da ti kao dijete potrčim u zagrljaj, da te snažno pritisnem uz sebe i kažem da si mi nedostajao. Ja sam izabrala tebe, ti si moja sreća, moja potreba, uzrok onog slatkog nemira u grudima kad se sjetim tvog dodira, uzroka ludosti u mom srcu kad mi snažno nedostaješ, pa zagrlim među da utopljam želju za tobom.

Ja sam izabrala tebe sa svim tvojim vrlinama, da u tebi pronađem utočište, da sanjam, da se zovem tvojom, potajno želim da ti rodim djecu.

Ja sam izabrala tebe tj. moje srce je odabralo tebe da budeš jedini muškarac u mom životu, moj nemir, moja strepnja, moja bol kad se posvađamo oko neke sitnice, moja radost, uzrok mog osmijeha na usnama.

Da, rekla sam ti bezbroj puta da te volim, ali nikada nisam uspjela da ti kažem ili objavim koliko. Kako bi i mogla kad ta ljubav graniči sa bezgraničnošću, kada u mom srcu raste kao plima, kad je moja želja za tobom jaka, kad su moje riječi i moje namjere iskrene, kad si jedini muškarac koji me volji onakvu kakva jesam i jedini muškarac koji je uzrok mog nemira u grudima i one sve lude želje da te vidim usred noći i spustim moje usne na tvoje.

Znaš da nisam od onih žena koje vole više puta u životu, ali ja sam ubijeđena- ne u to da ne bih mogla voljeti drugog, već nikog ne bi znala voljeti kao tebe. Ti si razlog mog postojanja, moja istinska sreća i potreba, ljubav o kakvoj sam sanjala.

Ti si sve ono što želim od života i pored tebe su svi drugi samo beznačajna lica i tvoje loše kopije. Ima ljepših, ima boljih, ima možda i onih savršenih ali ja vidim tebe nesavršenog ali mog i pripadam tebi svim svojim bićem, svim svojim mislima.

Volim tebe bezgranično, bezuslovno i bezrezervno.

I da voljela bih da za nekoliko godina tebe i mene jedan mali anđeo zove mamom i tatom, da svaku noć zaspim u tvom naručju i da tvoje lice bude prvo što vidim, da tvoje usne na mojim bude najljepše buđenje na svijetu, da kraj tebe dočekam starost. Jednostavno voljela bih da budem samo tvoja.

Ne samo danas, ne samo sutra, ne samo godinu il' dvije ja bih voljela da budem tvoja da budeš moj zauvijek!

Kad ti netko nedostaje
Kad u tebi tuga postaje
Najgore je osjećati se tako
U tom trenutku nikom nije lako
Al taj osjećaj ipak dokaz stvara
Da ljubav po tvom srcu para
Lijepo je znati da nekoga voliš
Al da taj osjećaj osjetiš Boga moliš.
Tako daleko, a osjećaš ga svuda
Želiš pobjeći od muke al ne znaš kuda.
Koliko god sretni bili
Želim te svaki dan kraj sebe mili.
Sjedim zamišljeno gledam
I razmišljam ljubavi nikad te nikom ne dam,
S tobom mi je sve ravno i sretno
Ti si moje sunce ljetno.
Najljepše ljeto s tobom provedeno
I na dvije čarobne riječi „VOLIM TE“ svedeno.
Zabranjeno voće najslađe je biti
I o životu s tobom sniti.
Moj osmijeh na lice dođe
Kad mi lik pred očima prođe
Kad sam s tobom to je moj san
Od tog mi ne može svanuti ljepši dan.
Volim te i napokon znam što ljubav znači
Jer mi se u životu od sada sve uz tebe kači.

Svaki trenutak s tobom osmijeh mi na licu sija
Jedino što znamo oboje sretni smo ti i ja,
24 sata premalo bi bilo
Da se srce zaštititi tebe moje milo.
Sekunda znači puno za nas
Ponekad je dovoljno samo da ti čujem glas.
Ovako posebno i sretno osjećam se sada
I ništa mi osim tebe na pamet ne pada.
Toliko mi značiš
Za svaku misao se kačiš.
Gledam u nešto i mislim o tebi
Ovako me nitko volio ne bi
Toliko puta dokazao si ljubav svoju
Zato sam ti podarila dušu svoju.
Jedino za tebe znam, jedino tebe hoću
I jedino si ti u mojim snovima noću.
Sretni, zaljubljeni i mladi to smo mi
Da nas razvode mogu i to zaboravit svi.
Najljepših 10 mjeseci u životu provela sam s tobom
Nadam se da ti nikad neću reći zbogom
Zajedno sam prošli sve prepreke i svađe
Lagano i uljudno uklanjamo što nam se na putu nađe.
Medeno moje volim te puno
Na listi mojih želja ti si numero uno!!!!

Milijunaš

Puno puta sam gledala kviz Milijunaš i bila sam impresionirana znanjem koje su ti ljudi pokazali. Često sam se zapitala - gdje su sve to naučili? Jesu li samo slušali pažljivo u školi? Jesu li čitali one debele enciklopedije? Ili su jednostavno misaono povezali znanje koje su naučili tijekom života, u školi, svojoj okolini, pročitali u knjigama ili na Internetu. Kviz Milijunaš inzistira na činjenicama. Da bi imali činjenice, moramo svoje znanje znati povezati i upotrijebiti.

Takva prezentacija znanja nema smisla dok činjenice ne znamo povezati, upotrijebiti ili logički zaključiti. Prije suvremene tehnologije ljudi su više čitali, više imali naviku pamtit. Npr. dok nije bilo mobitela, ljudi su znali puno brojeva napamet. Sad kad se bez mobitela ne može živjeti, skoro nitko ne zna ni svoj broj napamet.

Popularnost kviza može se tumačiti nedostatkom općeg obrazovanja jer ako imamo opće znanje možemo povezati i zaključiti pojedine činjenice. Današnje informacije naviknuti smo dobiti „na gotovo“. Ako neka informacija koja nas zanima nije brzo stigla do nas, vrlo brzo od nje odustanemo i ne trudimo se pronaći je.

Čitalačka kultura nam je u padu. Učenici završavaju škole a da ni ne otvore enciklopediju, lektire i stručnu literaturu. Važnije je znati ono što je teže i zahtjevnije zaključiti jer s egzotičnim znanjem okolinu možemo samo zavarati - da smo pametni, tj. da imamo znanje. Ljudi su tako u stanju impresionirati okolinu nekim egzotičnim podatkom kojim će se koristiti neko vrijeme i s kojim će postići određenu vrstu slave i s kojom će se prividno praviti pametnima.

Znanje iz leksikona je točno, dok na internetu ima puno netočnog i neprovjerenog sadržaja. Bolje je imati manje znanja iz leksikona nego više znanja s interneta. Sadržaj kojeg smo pronašli u leksikonu je točan i provjeren i nema sumnje da možemo nešto krivo naučiti. Pored točnih i provjerenih informacija mi u većini slučajeva koristimo internet koji nam ne garantira točnost podataka.

Plovi
ptica bijela,
zamišljenom mirnoćom
polako
i tiho
ovdje
gdje
sunce
nekad
zemlju
ožari,
kapi što je snagom ovlaži lednu, dirajući površinu tijela.
Poletit ne počele nikad, već uradi žepurenje, žineći radost
strancu što je oslika, rječju svojom načini iluziju,
sliku što šeta graciozno niz rječju padinu.

Bez ikoga, potpuno sama
bjelinom gurne među granje
sjećanje davno, i drzne se vodi mahnjito,

Ljepota šetnje osta mojim kistom zapisana, rječju britkom ovjenčana, zapamćena, za vremena.

u ovom prostoru

Teško je živjeti u ovako okrutnom svijetu punom mržnje, okrutnosti i zavisti. Toliko ljudi oko mene, a sve je tako prazno i pusto. Odakle dolazi ta praznina ni sama ne znam, možda su tome krivi neki ljudi, a možda i ja sama. Nekad je bolje živjeti u svijetu mašte, zaustaviti vrijeme, pobjeći od briga i stvarnosti i uživati u svakom trenutku, u svojim snovima.

Teško je živjeti u svijetu gdje te ne razumiju. Ljubav kao da postoji u bajkama, u današnje vrijeme kao da nije stvarna. Zbog čega se to dogodilo, zbog čega se sve kreće prema zlu? Na to pitanje ne znam odgovoriti i vjerujem da mi nitko ne bi znao ponuditi odgovor. Uzalud svi pokušaji da zaustavim vrijeme, jer ono nestaje i odlazi u nepovrat.

Dani prolaze a moja osamljenost je sve veća. Osjećam veliku bol i razočarenje u ovaj život i u današnji svijet. Bojim se toga što dolazi sutra, bojim se da će vrijeme proći, a da neću naučiti živjeti. Živim u svijetu gdje svatko gleda samo sebe, u kojim mnogi uživaju u tuđoj nesreći. Ali ipak živimo, ako se ovo može nazvati životom.

Želim ga promijeniti, znam da ne mogu promijeniti ljude s kojima sam okružena, ali znam i da mogu promijeniti sebe. Nada i vjera će moj život promijeniti, pronaći ću sebe u ovom vremenu i prostoru. To će mi dati snage i volje što će me voditi dalje.

Često se osjećamo kao pusti ribar što sam plovi po moru i lovi ribe, tako i ja razmišljajući plovim životom i pokušavam uhvatiti vrijeme i ispuniti svoje snove.

Nadam se da ću i ja uhvatiti brod svoga života i uploviti njime u neko bolje sutra.

Anđeli

Od kad znam za sebe vjerujem u anđele, čuda, ljubav i dobrotu... Ali danas sam kao nikad shvatila da Bog djeluje kroz ljude i da čovjek može biti anđeo. To su ljudi koji nose torbu prepunu dobrote, a Bog ih šalje tamo gdje najviše treba dati...

Kad se sretnu licem u lice s onim kome je ljubav potrebna oni uzimaju punu pregršt dobrote iz torbe i daruju. Za uzvrat ne traže ništa, ali dobiju najljepši osmijeh na licu onoga kome su darovali...

Anđeo čovjek, može biti dijete, mlada djevojka, momak ili neka predivna starica... Nije važan izgled, važna je ta duša anđeoska koju on nosi...

Put mu nije baš posut ružama, ponekad tu torbu dobrote i po trnju nosi, kliže se uzbrdo, ali ne posustaje... uvijek ide poslušno tamo gdje ga srce i Bog šalju, da zaštiti ili da daruje...

Pa ako nekome treba ljubavi, sačekajte svoga anđela - on je sigurno na putu do Vas. Vjerujte da postoji i da će stići, samo otvorite srce. Anđeli uvijek stižu tamo gdje ih Bog pošalje... Njihova torba dobrote je uvijek dostupna onome tko u njih vjeruje.

Pitali smo domaše

Nizozemska je bila prva država na svijetu koja je legalizirala istospolne brakove, vodeći se preporukom posebnog povjerenstva koje je 1995. postavljeno da prouči to pitanje. Zakon o legalizaciji istospolnih brakova u toj europskoj zemlji stupio je na snagu 1. travnja 2001. godine.

Također, istospolni brakovi su legalni i priznati u Gradu Meksiku, meksičkoj saveznoj državi Quintani Roo i nekim dijelovima Sjedinjenih Američkih Država (SAD).

Europa i svijet počinju priznavati gay brakove

Isto tako, legalizacija istospolnih brakova trenutno je u zakonodavnoj proceduri u najmanje deset drugih država, a njezina implementacija mijenja se od regije do regije; od izmjena postojećih bračnih zakona, pa do sudskih tužbi koje se pozivaju na ustavom zagaraniranu ravnopravnost.

Štoviše, u Europskoj uniji je u toku debata u vezi s prijedlogom o obavezi svih zemalja članica da priznaju istospolne brakove sklopljene u drugim državama članicama EU. Stoga već sada europski mediji postavljaju pitanje je li moguće da će uskoro sve zemlje članice EU morati usvojiti zakon kojim bi se legalizirali istospolni brakovi.

Naprimjer, 2010. godini donesene su prve presude Europskog suda za ljudska prava u kojima je Sud potvrdio da se, prema Europskoj konvenciji o ljudskim pravima, istospolne bračne zajednice smatraju obiteljima.

Slovenija predvodi regiju

Tako je vlada Slovenije već odobrila nacrt zakona o istospolnim brakovima. Ukoliko zakon uskoro bude usvojen, Slovenija će postati prva država centralne Europe koja je odobrila sklapanje istospolnih brakova.

U Europskoj uniji istospolni brakovi imaju najveću podršku među građanima Nizozemske (82%), Švedske (71%), Danske (69%), Španjolske (66%), Belgije (65%), Luksemburga (58%), Njemačke (52%) i Češke (52%).

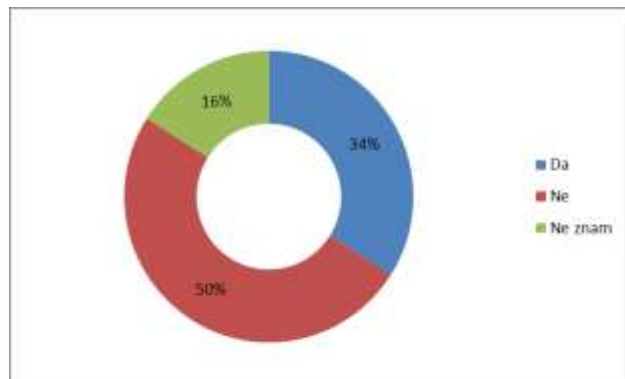
S druge strane, i pored toga što se mnogo raspravlja o uvođenju istospolnih zajednica u Italiji i Poljskoj, malo je vjerojatno da će se ovakvi zakoni uskoro usvojiti u tim dominantno katoličkim zemljama, zbog snažnog političkog utjecaja Katoličke crkve.

Od zemalja zapadnog Balkana još nijedna od zemalja nije legalizirala sklapanje istospolnih brakova.

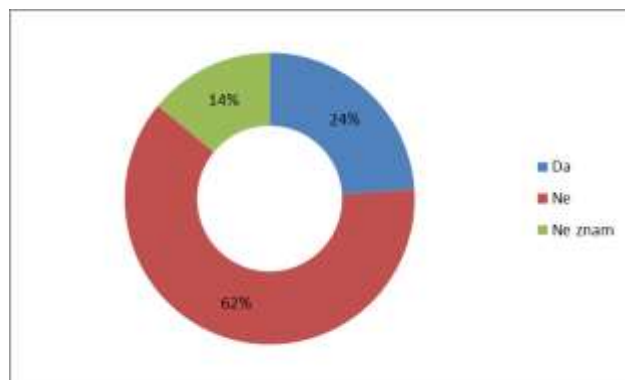
Međutim, u Hrvatskoj se posljednjih godina raspravlja da homoseksualni partneri dobiju pravo da mogu registrirati svoje partnerstvo, te tako u većini prava budu izjednačeni s bračnim partnerima.

Odlučili smo ispitati kakvo je mišljenje naših domaća vezano uz temu istospolnih brakova. Anketa je sprovedena na 50 učenika i muškog i ženskog spola. Rezultate smo obradili i evo što smo saznali:

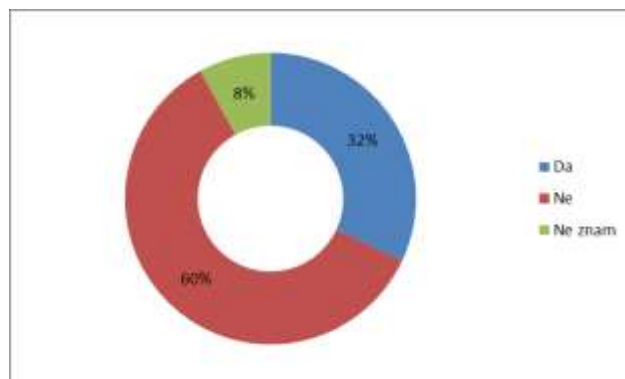
1. Podržavaš li istospolne veze?

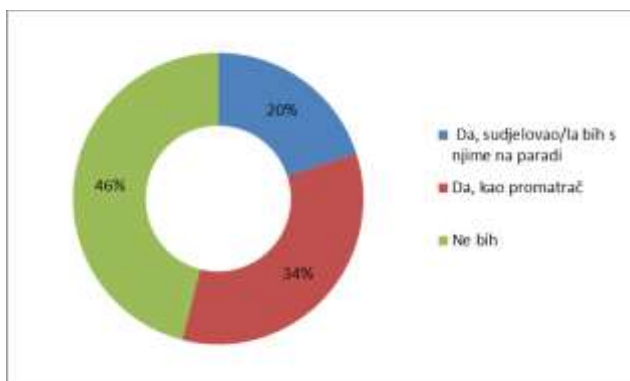
2. Podržavaš li gay brakove?

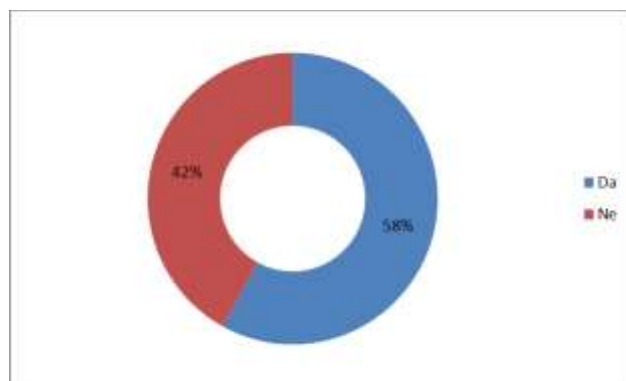
3. Podržavaš li posvajanje djece u istospolnim zajednicama?

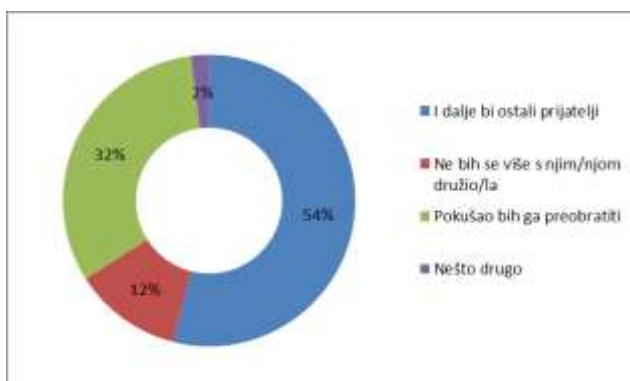
4. Bi li podržao svoga prijatelja/icu u gay paradi?

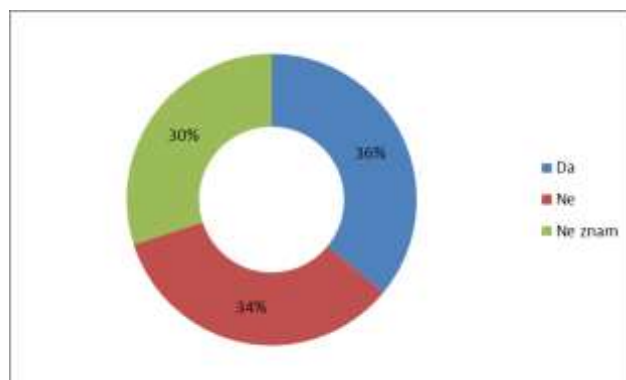
7. Poznaješ li koga tko je gay?

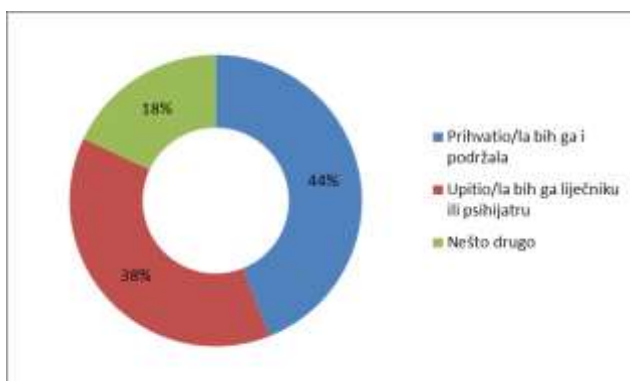
5. Kako bi reagirao da saznaš da ti je prijatelj/ica gay?

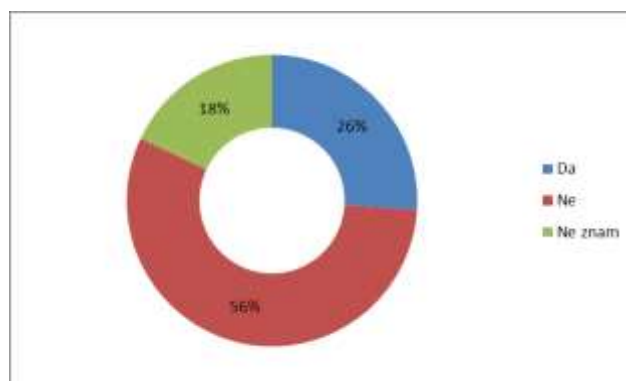
8. Smatraš li da su homoseksualci u Hrvatskoj diskriminirani?

6. Što bih učinio/la da ti se dijete povjeri da je gay?

9. Bi li na referendumu glasao „ZA“ ozakonjivanje istospolnih zajednica?

Anketu sprovedla: Patricia Marijanović

Podatke obradile: Maja Kurtović i Monika Nekić

Vremeplov

14.05.2013.

Svečana maturna večer u Domu na kojoj se opraštamo od generacije maturanata 2013.

08.05.2013.

U dvorani Šumarske škole odigrana je odbojkaška utakmica između naših maturanata i odgajatelja Učeničkog doma Karlovac.

30.04.2013.

Obilježen Spomendan na Zrinske i Frankopane postavljanjem informativnog panoa.

29.04.2013.

Postavljen informativni pano u blagovaonici Doma povodom Svjetskog dana plesa.

29.04.2013.

Postavljen informativni pano „Besmislenost psokvi“ u domskoj blagovaonici.

29.04.2013.

Učenice Ivana Žanić, Katarina Pavlič i Patricija Marijanović uredile su informativni pano „Što moram znati o marihuani?“

25.04.2013.

U Domu je održana peta u nizu radionica za prve razrede „Adaptacija i prevencija ovisničkog ponašanja“ pod vodstvom gđe. Marine Bubaš, dipl. socijalni radnik, i gđe. Blaženke Škrinjar, prof. psihologije, iz Obiteljskog centra.

25.04.2013.

Održane radionice na temu prevencije ovisnosti „Što moram znati o marihuani?“ pod vodstvom odgajateljice Anđelke Badovinac, prof. i odgajatelja Renata Puškarića, prof. za dvije grupe učenika. Radionici je prisustvovalo 53 učenika uglavnom trećih i četvrtih razreda.

24.04.2013.

Održano natjecanje u streetballu za učenike Doma. Rezultati:

1. mjesto: Teofan Kunić, Marijo Obrovac i bivši učenik Jakov Hlebec
2. mjesto: Luka i Karlo Marević i Gordan Vučković
3. mjesto: Bruno Bračević, Željko Crljenjak i Dominik Čakalić

24.04.2013.

Održane radionice na temu prevencije ovisnosti „Što moram znati o marihuani?“ pod vodstvom odgajateljice Anđelke Badovinac, prof. i odgajatelja Renata Puškarića, prof. za dvije grupe učenika. Radionici je prisustvovalo 48 učenika prvih i drugih razreda.

23.04.2013.

U Domu je održana peta u nizu radionica za prve razrede „Adaptacija i prevencija ovisničkog ponašanja“ pod vodstvom gđe. Marine Bubaš, dipl. socijalni radnik, i gđe. Blaženke Škrinjar, prof. psihologije, iz Obiteljskog centra.

23.04.2013.

Postavljen informativni pano „Kutak za maturante“.

22.04.2013.

Održano domsko natjecanje u tricama. Postignuti rezultati:

1. mjesto: Dominik Čakalić i Marijo Obrovac
 2. mjesto: Karlo Marević i bivši učenik Jakov Hlebec
 3. mjesto: Marko Prugović
- Na natjecanju je sudjelovala jedna učenica:

Ivana Žanić, te time osvojila prvo mjesto u kategoriji djevojaka.

20.04.2013.

U Rijeci održana 38. Regionalna domijada – sport

18.04.2013.

U Domu je održana četvrta u nizu radionica za prve razrede „Adaptacija i prevencija ovisničkog ponašanja“ pod vodstvom gđe. Marine Bubaš, dipl. socijalni radnik, i gđe. Blaženke Škrinjar, prof. psihologije, iz Obiteljskog centra.

18.04.2013.

Učenica Helena Kampić povodom Dana planeta Zemlje vodila je radionicu „Što ja mogu učiniti za Planet Zemlju?“ za učenice 3. odgojne skupine.

17.04.2013.

Učeni su posjetili Gradski muzej Karlovac i pogledali stalni postav pod vodstvom muzejskog pedagoga Marinka Pleskine, prof.

16.04.2013.

U Gradskom kazalištu Zorin dom prikazana je predstava „Gospođica Julija“ u izvedbi HNK Šibenik koju su pogledali i naši učenici.

19.04.2013.

Povodom Dana planeta Zemlje 22.04. učenice Magdalena Cindrić i Helena Kampić uredile su informativni pano u blagovaonici.

16.04.2013.

U Domu je održana treća u nizu radionica za prve razrede „Adaptacija i prevencija ovisničkog ponašanja“ pod vodstvom gđe. Marine Bubaš, dipl. socijalni radnik, i gđe. Blaženke Škrinjar, prof. psihologije, iz Obiteljskog centra.

13.04.2013.

Postavljen informativni pano povodom Dana sjećanja na žrtve holokausta.

12.04.2013.

Na Međužupanijskom vijeću voditelja učeničkih zadruga u Domu za odgoj i obrazovanje djece i mladeži na Baniji radionicu „Izrada tradicijskog suvenira na lončarskom kolu“ održao je naš učenik Tonko Horvat. Radionica je popraćena predavanjem i prezentacijom odgajateljice Nevenke Brnardić, prof.

09.04.2013.

Šahisti Učeničkog doma Karlovac: Damjan Budiselić, Ivan Gašparac, Marko Kruljac, Ilija Saratlija i Marko Šporer osvojili su 1. mjesto na regionalnom turniru učeničkih domova u Moravicama.

08.04.2013.

Na nogometnom turniru učeničkih domova u Bakru sudjelovali su i naši nogometaši pod vodstvom odgajateljice Radmile Rade i osvojili 1. mjesto.

10.04.2013.

Veleučilištu u Karlovcu organiziralo je Dane otvorenih vrata. Tom prilikom organiziran je obilazak za naše domaše, na kojem su saznali više o studiranju na Veleučilištu u Karlovcu.

09.04.2013.

U Domu je održana druga u nizu radionica za prve razrede „Adaptacija i prevencija ovisničkog ponašanja“ pod vodstvom gđe. Marine Bubaš, dipl. socijalni radnik, i gđe. Blaženke Škrinjar, prof. psihologije, iz Obiteljskog centra.

05.04.2013.

Povodom Svjetskog dana zdravlja koji se obilježava 7. travnja, učenici Mihael Grdić,

Katarina Pavlič i Milan Mesić uredili su informativne panoe u blagovaonici Doma.

02.04.2013.

U suradnji s Obiteljskim centrom u Domu je održana radionica „Adaptacija i prevencija ovisničkog ponašanja“. Radionice za učenike prvih razreda vodile su gđa. Marine Bubaš, dipl. socijalni radnik i gđa. Blaženke Škrinjar, prof. psihologije.

21.03.2013.

Učenci Kristijan Petelin i Josip Vujanić uredili su informativni pano povodom Svjetskog meteorološkog dana koji se obilježava 23. ožujka.

20.03.2013.

Svjetski Dan voda koji se obilježava 22. ožujka obilježili smo postavljanjem informativnog panoa u blagovaonici Doma kojeg su izradili Josip Vujanić i Matej Sabljak.

18.03.2013.

U predvorju Doma ukrašena je oglasna ploča povodom nadolazećih uskršnjih blagdana

09.03.2013.

38. Regionalna domijada u Rijeci - kultura

28.02.2013.

Naši maturanti u pratnji odgajateljice Radmile Rade, prof., posjetili su Nacionalnu i sveučilišnu knjižnicu u Zagrebu te uz stručno vodstvo razgledali istu. Posjet je organiziran povodom Dana Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu koji se obilježava 22. veljače.

22.02.2013.

U Opatiji je održan proljetni odbojkaški turnir učeničkih domova regije Zapadna Hrvatska. Naše odbojkašice osvojile su 1. mjesto. Čestitke ekipi te odgajateljici Anđelki Badovinac, prof. na prvoj zlatnoj medalji odbojkaške ekipe za Učenički dom Karlovac

19.02.2013.

Učenički dom Karlovac bio je domaćin dvaju turnira:

- XVI tradicionalnog stolnoteniskog turnira „Prof. Ivan Mikšić“ i
- turnira u košarci „Valentinovo 2013.“.

15.02.2013.

Naše strijelkinje i strijelci pod vodstvom vanjskog suradnika g. Ivana Brozovića sudjelovali su na Uskršnjem turniru učeničkih domova regije Zapadna Hrvatska u Rijeci. Strijelkinje su osvojile 1. mjesto ekipno u sastavu:

- Paulić Adrijana - 2. mjesto pojedinačno,
- Selma Keranović - 3. mjesto pojedinačno,
- Kristina Jakin i
- Karolina Balinović.

Strijelci u sastavu Milan Salopek, Mihael Grdić, Hrvoje Marković i Dino Duvandžija osvojili su 4. mjesto ekipno.

14.02.2013.

Koncert „Karlovčanima s ljubavlju“ povodom 20-godišnjice rada Astrid Pavletić, prof. Na koncertu je nastupila i folklorna sekcija Doma.

31.01.2013.

U domskoj streljani održan je prijateljski susret između Učeničkog doma Duga Resa i Učeničkog doma Karlovac. Za žensku ekipu nastupile su: Arijana Paulić, Kristina Jakin, Selma Keranović i Viktorija Matanić, a za mušku ekpu: Milan Salopek, Dino Duvandžija i Martin Nekić. Večer smo proveli u ugodnom druženju i razmjeni iskustava.

28.01.2013.
 Povodom proslave 65 godina od osnutka Učeničkog doma Željezničke tehničke škole Moravice, u Moravicama je održana svečanost na kojoj su sudjelovali i članovi naše tamburaške i likovne sekcije pod vodstvom odgajateljica Astrid Pavletić, prof. i Marine Barić, prof.

25.01.2013.
 Noć muzeja obilježili smo posjetom izložbi „AfriKA – Karlovčani u Africi u drugoj polovini 19. i početkom 20. st.“ u karlovačkoj Gradskoj galeriji Vjekoslav Karas.

23.01.2013.
 U našem Domu održana je kreativna radionica „Tomago“ - stvaranje likovnog djela od prirodnih elemenata, odnosno latica cvjetova i raznih biljki, pod vodstvom umjetnice gđe. Marije Igalj

14.01.2013.
 Postavljen pano povodom Dana međunarodnog priznanja Hrvatske 15.1.

19.12.2012.
 Na domskom turniru u Beli sudjelovalo je 16 parova. Nakon višednevnih susreta odigrano je finale sa sljedećim rezultatima:
 1. mjesto - Jura Jurčević i Teofan Kunić/Josip Pavlešić
 2. mjesto - ravnatelj g. Saša Salaj, prof. i voditeljica računovodstva gđa. Andreja Bujević
 3. mjesto - Luka Marević i Hrvoje Marković.

18.12.2012.
 Tradicionalno je kao i svake godine u Domu je održana božićna priredba. Nastupili su naši tamburaši, pjevači, recitatori, glumci i naravno – Djed Božićnjak.

18.12.2012.
 Nastup pjevačke i tamburaške sekcije Doma na božićnoj priredbi u Šumarskoj i drvodjeljskoj školi Karlovac.

13.12.2012.
 Pod vodstvom odgajateljice Nevenke Brnardić, prof., učenika Tonka Horvata i učenica Danijele Đaković i Adrijane Paulić, održana je radionica "Kreativa" na kojoj su se domaši okušali u radu na lončarskom kolu, naučili uvezivati knjige i svladali rad sa salvetnom tehnikom.

12.12.2012.
 Izvlačenje parova i početak domskog božićnog turnira u Beli.

11.12.2012.
 Drugog dana domskog turnira u šahu, na kojemu su sudjelovali učenici i djelatnici Doma, odigrano je i finale, najuspješniji su bili:
 1. mjesto - noćni pazitelj g. Željko Grgas
 2. mjesto - Marko Šporer
 3. mjesto - Damjan Budiselić
 4. mjesto Marko Kruljac.

10.12.2012.
 Izvlačenje parova i početak domskog božićnog turnira u šahu.

07.12.2012.
 Naši košarkaši sudjelovali su na međuzupanijskom božićnom turniru u Rijeci, osvojili su 4. mjesto.

03. - 06.12.2012.
 Domski božićni turnir u stolnom tenisu. Konačni poredak: 1. mjesto - Marko Prugović, 2. mjesto - Jakov Vukadin Volić i 3. mjesto - Jurica Cindrić.

03.12.2012.
 Izvlačenje parova i početak domskog božićnog turnira u stolnom tenisu.

03.12.2012.
 Okitili smo bor i uredili domske prostorije povodom nadolazećih božićnih i novogodišnjih blagdana.

30.11.2012.
 Postavljen informativni pano povodom božićnih i novogodišnjih blagdana.

30.11.2012.
 Na međuzupanijskom turniru u Puli sudjelovale su odbojkašice (osvojeno 3. mjesto) i stolnotenisači (4. mjesto).

29.11.2012.
 Na međuzupanijskom turniru učeničkih domova iz Primorsko-goranske, Istarske, Karlovačke i Ličko-senjske županije u Rijeci, sudjelovali su naši šahisti (osvojeno 1. mjesto), nogometaši (3. mjesto), strijelkinje (1. mjesto) i strijelci (5. mjesto).

18.11.2012.
 Povodom 21. obljetnice Dana sjećanja na Vukovar prisjetili smo se žrtava Vukovara tradicionalnim paljenjem svijeća.

16.11.2012.
 Postavljen pano povodom Dana sjećanja na Vukovar, 18.11..

14.11.2012.
 Održana četvrta radionica iz programa osnaživanja mladih "Moj sigurni kutić" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof.

08.11.2012.
 U Gradskom kazalištu Zorin Dom pogledali smo komediju "Od E do Z" u izvedbi Enisa Bešlagića i Zlatana Zuhrića – Zuhre.

08.11.2012.
 Održana treća radionica iz programa osnaživanja mladih "Moj sigurni kutić" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof.

07.11.2012.
 Ugoštili smo učenike i odgajateljice iz Učeničkog doma Tomislav Hero iz Bakra. Odigrane su prijateljske utakmice u šahu, stolnom tenisu, nogometu i košarci.

30.10.2012.
 Postavljen informativni pano "Prijateljstvo".

29.10.2012.
 Postavljen informativni pano "Zdravlje".

24.10.2012.
 Održana druga radionica iz programa osnaživanja mladih "Moj sigurni kutić" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof.

20.10.2012.
 U Učeničkom domu A.G.Matoš u Zagrebu održana je likovna radionica "Jesen u Matošu" na kojoj su sudjelovale i naše domašice. Izrađivale su nakit od perli, bundeve od češnjaka, a nakon završenih radionica izlet u Zagreb upotpunile su posjetom botaničkom vrtu.

17.10.2012.
 Završetak jesenskog dijela domske nogometne lige.

11.10.2012.
 Održana prva radionica iz programa osnaživanja mladih "Moj sigurni kutić" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof.

10.10.2012.
 Tamburaška i folklorna sekcija našeg Doma nastupile su na otvorenju izložbe dječjih radova "Ornament u narodnoj nošnji" u Gradskom muzeju Karlovac.

10.10.2012.
 Učenici Doma uz vodstvo odgajateljice Nevenke Brnardić, prof. postavili su izložbu povodom Dana kruha i Dana zahvalnosti za plodove zemlje u blagovaonici Doma.

04.10.2012.
 Dan Učeničkog doma Karlovac.

03. i 04.10.2012.
 Učenici prvih razreda posjetili su Gradsku galeriju "Zilik" u kojoj su izloženi radovi učenika našeg Doma nastali tijekom šk. god. 2011./2012. u keramičarskoj, novinarskoj, maketarskoj, likovnoj i fotosekciji.

03.10.2012.
 Grupa učenika pod vodstvom odgajateljice Natalije Sonički, prof. posjetila je izložbu „Festival slame“ u Gradskoj galeriji „Vjekoslav Karas“.

03.10.2012.
 Uređen izlog u prizemlju Doma povodom Dana Učeničkog doma Karlovac.

03.10.2012.
 Treći ciklus radionica iz programa "Adaptacija" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof. - za 3. grupu novoprimljenih učenika.

27.09.2012.
 U Gradskom kazalištu "Zorin dom" pogledali smo predstavu "Na Tri kralja" Williama Shakespearea.

27.09.2012.
 Treći ciklus radionica iz programa "Adaptacija" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof. - za 1. i 2. grupu novoprimljenih učenika.

26.09.2012.
 Drugi ciklus radionica iz programa "Adaptacija" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof. - za 3. grupu novoprimljenih učenika.

25. i 26.09.2012.
 U cilju što boljeg upoznavanja grada učenici prvih razreda posjetili su Gradski muzej u Karlovcu.

24.09. - 07.10.2012.
 Izložba učeničkih radova keramičarske, novinarske, maketarske, likovne i fotosekcije u Gradskoj galeriji "Zilik" povodom Dana doma.

20.09.2012.
 Drugi ciklus radionica iz programa "Adaptacija" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof. - za 1. i 2. grupu novoprimljenih učenika.

19.09.2012.
 Prvi ciklus radionica iz programa "Adaptacija" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof. - za 3. grupu novoprimljenih učenika.

17.09.2012.
 Početak jesenskog dijela nogometne domske lige, natjecanje među odgojnim skupinama.

13.09.2012.
 Prvi ciklus radionica iz programa "Adaptacija" pod vodstvom odgajateljice Marine Barić, prof. - za 1. i 2. grupu novoprimljenih učenika.

03.09.2012.
 Početak nastave godine 2012./2013.